

Суд БиХ / Суд БиХ Кривично одјељење / Апелационо одјељење Одјел I / Одјел II / Одјел I и Одјел II Одјелак за судску управу / Одјелак за судску управу	
X-K/05/61	1076
	47 (Str./Стр.)
	900
15-06-2007	

Broj: X-K-05/61
Sarajevo, 06.06.2007. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Salema Mise kao predsjednika vijeća, Mitje Kozamernika i Ize Tankića kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Lejle Konjić kao zapisničara u krivičnom predmetu protiv optuženih Željka Tasovca, Miodraga Ateljevića, Dražena Radića, Nade Tasovac, Nikole Šarabe, Slobodana Popovca i Nebojše Vukoja, zbog krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) i dr., povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine – Posebni odjel za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, broj KT-339/05 od 26.09.2006. godine, nakon održanog glavnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Heikke Wendorfa, optuženog Željka Tasovca i branioca Žarka Bulića, optuženog Miodraga Ateljevića i branioca Izeta Baždarevića, optuženog Dražena Radića i branioca Rusmira Karkina, optužene Nade Tasovac i branioca Alije Galijatovića, optuženog Nikole Šarabe i branioca Rusmira Karkina, optuženog Slobodana Popovca i branilaca Nade Ćorić i Spomenke Tešanović, optuženog Nebojše Vukoja i branioca Midhata Koče, donio je i javno objavio dana 06.06.2007. godine:

P R E S U D U

- Optuženi:** Željko Tasovac, sin Dobre i majke Darinke rođene Kapor, rođen 15.03.1962. godine u Trebinju, s prebivalištem u ulici Nikole Tesle broj 23, Trebinje, suprug Nade Tasovac, otac dvoje djece, JMBG 1503962153955, u pritvoru po rješenju Suda Bosne i Hercegovine od 30.06.2006. godine
- Optuženi:** Miodrag Ateljević, sin Branka i majke Zorke rođene Kukurić, rođen 03.02.1983. godine, s prebivalištem u Hrupjelama – Potklisje, Bosna i Hercegovina, JMBG 0302983153956, u pritvoru po rješenju Suda Bosne i Hercegovine od 30.06.2006. godine
- Optuženi:** Dražen Radić, sin Žarka i majke Zorke rođene Milinić, rođen 11.08.1981. godine u Trebinju, Bosne i Hercegovine, JMBG 110898115391, s prebivalištem u ulici Leotarska bb, Trebinje, u pritvoru po rješenju Suda Bosne i Hercegovine od 30.06.2006. godine
- Optužena:** Nada Tasovac, rođena Sekulović, kći Nikole, rođena 02.05.1964. godine u Dubrovniku, Hrvatska, s prebivalištem u ulici Nikole Tesle 23 u Trebinju, Bosna i Hercegovina, JMBG 0205964158968

5. **Optuženi:** Nikola Šaraba, sin Dobroslava i majke Anđe rođene Bodiroga, rođen 11.05.1982. godine u Trebinju, Bosna i Hercegovina, JMBG 1105982153980, u pritvoru po rješenju Suda Bosne i Hercegovine od 03.07.2006. godine
6. **Optuženi:** Slobodan Popovac, sin Slavka, rođen 18.04.1956. godine u Trebinju, s prebivalištem u Trebinju, ulica Nedeljka Čabrinovića 5, Bosna i Hercegovina, JMBG 1804956153951
7. **Optuženi:** Nebojša Vukoje zvan "Nešo", sin Milomira, rođen 28.11.1981. godine u Stocu, Bosna i Hercegovina, s prebivalištem u ulici Solunska 18 u Trebinju, Bosna i Hercegovina, JMBG 2811981153761

Optuženi Željko Tasovac sa ličnim podacima kao u spisu

K R I V J E

Što je:

U periodu od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine u Istočnom Sarajevu dao upute Danilu Pavloviću da se teško tjelesno povrijedi Šćepan Dabović, da mu se slome ruka i noga, obezbijedivši mu finansijsku korist u ukupnom iznosu od 1.000,00 KM s ciljem da on izvrši radnje po njegovim uputama, a koje radnje Danilo Pavlović nije ni pokušao,

Čime je počino krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede u podstrekavanju iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. Krivičnog zakona Republike Srpske (KZ RS).

Uz primjenu navedenih zakonskih propisa, optuženom Željku Tasovcu za počinjeno krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede u podstrekavanju iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS, primjenom odredbi iz člana 43. stav 1. u vezi sa članovima 28., 32., 33. i 37. KZ RS

UTVRĐUJE SE

kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine dana.

Prema optuženom Željku Tasovcu uzima se utvrđenom kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine izrečena pravosnažnom presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine.

Pa uz primjenu odredbi iz člana 42. KZ RS optuženi Željko Tasovac

OSUĐUJE SE

Na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci.

Na osnovu člana 44. KZ RS optuženom Željku Tasovcu u izrečenu kaznu zatvora ima se uračunati vrijeme koje je optuženi proveo na izdržavanju kazne zatvora od 16.12.2005. godine do 30.06.2006. godine po pravosnažnoj presudi Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, kao i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru u ovom predmetu, računajući od 30.06.2006. godine do 06.06.2007. godine.

II

Na osnovu člana 284. tačka "c" Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH)

OSLOBADAJU SE OD OPTUŽBE

Optuženi Željko Tasovac, Nikola Šaraba, Miodrag Ateljević i Dražen Radić

Da su:

U periodu od 04. do 11.07.2005. godine, u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, kao pripadnici organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio Željko Tasovac iz zatvora Kula u Istočnom Sarajevu, na osnovu prethodnog dogovora, Nikola Šaraba organizovao postavljanje eksplozivne naprave ispred kuće Nenada Darmanovića, potencijalnog svjedoka u krivičnom predmetu protiv Tasovca na Sudu BiH, s ciljem da ga ubije, dajući upute Draženu Radiću i Miodragu Ateljeviću da postave eksplozivnu napravu, što su Miodrag Ateljević i Dražen Radić i učinili. Napravu je kasnije deaktivirao EUFOR.

Optuženi Željko Tasovac

Da je:

U periodu od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine, u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, zajedno sa Nadom Tasovac, Slobodanom Popovcem, Nebojšom Vukojem i informantom 001, kao pripadnicima organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio Željko Tasovac, dogovorio da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović.

Optuženi Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje

Da su:

U periodu od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine, u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, zajedno sa Željkom Tasovcem i informantom 001, zajedno kao pripadnici organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio Željko Tasovac, a nakon prethodnog dogovora da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović i slome ruka i noga Šćepanu Daboviću, Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje, djelujući u skladu sa uputama Željka Tasovca obezbijedili kao finansijsku podršku ukupno 1.000,00 KM informantu 001 s ciljem da on izvrši navedene radnje.

Čime bi,

Željko Tasovac počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, krivično djelo 2 (dva) ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Nikola Šaraba počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Miodrag Ateljević počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Dražen Radić počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Nada Tasovac počinila krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Slobodan Popovac počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Nebojša Vukoje počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20. KZ RS.

III

Na osnovu člana 284. tačka "a" ZKP BiH

Optuženi Nebojša Vukoje, sa ličnim podacima kao u spisu

OSLOBADA SE OPTUŽBE

Da je u periodu između 01.01.2005. godine do 28.06.2005. godine u Trebinju, u svom stanu, ul. Solunska 18, nezakonito posjedovao vatreno automatsko oružje AP "M 70 AB", broj A-11878, bez dozvole,

Čime bi počinio krivično djelo nedozvoljene proizvodnje i prometa oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS.

Na osnovu člana 399. stav 6. KZ RS od optuženog Nebojše Vukoje se oduzima automatsko oružje AP "M 70 AB", broj A-11878.

IV

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH optuženi Željko Tasovac se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka čiju će visinu Sud odrediti posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Željko Tasovac u oslobađajućem dijelu presude, Miodrag Ateljević, Dražen Radić, Nada Tasovac, Nikola Šaraba, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje, oslobađaju se obaveze da naknade troškove krivičnog postupka. Ovi troškovi padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilaštvo Bosne i Hercegovine – Posebni odjel za organizirani kriminal, privredni – gospodarski kriminal i korupciju, optužnicom broj KT-339/05 od 26.09.2006. godine, optužilo je:

- Željka Tasovca zbog krivičnih djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. i člana 54. KZ BiH, produženo krivično djelo ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, dva ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. Krivičnog zakona Republike Srpske (KZ RS) i članom 54. KZ BiH, pokušaj nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20. i članom 24. KZ RS,
- Nikolu Šarabu zbog krivičnih djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. KZ BiH, ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS,
- Dražena Radića i Miodraga Ateljevića zbog krivičnih djela organizovanog kriminala iz člana 250. KZ BiH, ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS,
- Nadu Tasovac i Slobodana Popovca zbog krivičnih djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. KZ BiH, ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. i članom 24. KZ RS,
- Nebojšu Vukoja zbog krivičnih djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. KZ BiH, ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, pokušaj nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20. i članom 24. KZ RS i nedozvoljene proizvodnje i prometa oružjem ili eksplozivnim materijama iz člana 399. stav 1. KZ RS.

Tokom postupka izjašnjenja o krivnji, svi optuženi u ovom predmetu su se izjasnili da nisu krivi, te je u skladu sa tim otvoren glavni pretres. Pretres je počeo čitanjem optužnice dana 11.12.2006. godine.

U toku dokaznog postupka pred Sudom su izvedeni brojni dokazi kako Tužilaštva, tako i dokazi odbrane prvooptuženog, četvrtooptužene, šestooptuženog i sedmooptuženog. Neposredno su saslušani svjedoci Tužilaštva BiH: Nenad Darmanović, Tamara Darmanović, Šćepan Dabović, Obrad Vladušić, Goran Lazić, Maksim Mrakić, Zdravko Trklja, Milan Darmanović, Miodrag Mujičić, Vasilije Novčić, Žarko Laketa, Vahid Alagić, Danilo Pavlović, Luka Miljković, Zoran Mandić, Vahidin Šahinpašić, Samira Tanović, Damir Fazlagić, Marinko Janjetović, Branko Radić, Miljan Glogovac, te su saslušani u svojstvu vještaka Dražen Mandić, Srđan Oljača, Branka Milić, Samir Babić, Elvir Mraković i Aleksandar Vranješević nakon čega su uvršteni kao dokazi nalazi i mišljenja ovih vještaka, i to: nalaz i mišljenje vještaka Srđana Oljače broj 02/7-2-233-48/05 od dana 19.08.2005. godine, nalaz i mišljenje vještaka Branke Milić broj 02/7-2-233-48/2005 od dana 17.08.2005. godine, izvještaj Samira Babića o pregledu SIM kartice serijskog broja 0300 06284 59086 koji je uveden kao prilog dopisu Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova Federalna uprava policije Sarajevo broj 14/4-04-3-2600 od 02.06.2006. godine, analize dostavljenih privremeno oduzetih predmeta koje su sačinili Dražen Mandić i Elvir Mraković a koje su uvedene kao prilog dopisu SIPA-e broj 17-02/7-04-1-PT-224/05 od 25.09.2006. godine, te nalaz i mišljenje vještaka Aleksandra Vranješevića od 15.09.2006. godine.

Pred Sudom sadržajno je iznesena i objektivna dokumentacija: zapisnik o saslušanju svjedoka Nenada Darmanovića u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine, broj KT-339/05 od 12.06.2006. godine, zahtjev za vraćanje privremeno oduzetih predmeta (u prilogu: zahtjev za privremeno vraćanje oduzetih predmeta od 14.12.2004. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj Sl.54/04 od 11.11.2004. godine, rješenje Suda BiH o produženju pritvora broj KV-04/04 od 10.12.2004. godine, rješenje Suda BiH o određivanju pritvora broj KPP-338/04 od 12.11.2004. godine), zahtjev za vraćanje oduzetih stvari broj KT-349/04 od 03.02.2005. godine, saglasnost za vraćanje imovine u posjed Nenadu Darmanoviću od 08.02.2005. godine broj KPP-10/04-P, zapisnik o primopredaji oduzetih predmeta od Nenada Darmanovića broj KT-349/04 od 25.02.2005. godine, fotodokumentacija naselja Hrupjela općina Trebinje (uži i širi pogled na lice mjesta porodičnih kuća Nenada Darmanovića, Aleksandra Novčića i Vasilija Novčića), crtež lica mjesta broj KT-325/05 od 11.07.2005. godine (sačinjen od strane Centra javne bezbjednosti Trebinje), foto – dokumentacija Centra javne bezbjednosti Trebinje broj 325/05 od 11.07.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Nenada Darmanovića broj KT-339/05 od 12.06.2006. godine, podnesak advokata Nikice Gržića od 24.10.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Šćepana Dabovića broj KTA-722/04 od 04.01.2005. godine, naredba o sprovođenju istrage broj KT-349/04 od 25.10.2004. godine, zahtjev za izdavanje naredbe za pretres broj KT-349/04 od 28.10.2004. godine, naredba broj KT-349/04 od 29.10.2004. godine, naredba broj KT-330/04 od 10.11.2004. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Šćepana Dabovića broj KT -339/05 od 04.10.2005. godine, zapisnik o pretresu stana broj 12/04 od 11.11.2004. godine, zahtjev za određivanje pritvora broj KT-349/04 od 12.11.2004. godine, rješenje o određivanju pritvora od 12.11.2004. godine, zahtjev za produženje pritvora od 09.12.2004. godine, rješenje o produženju pritvora od 10.12.2004. godine, zahtjev za produženje pritvora od 10.02.2005. godine, optužnica broj KT-349/04, sporazum o priznanju krivnje između optuženog Vase Glibe i Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 21.06.2005. godine, sporazum o priznanju krivnje između optuženog Dragomira Bodiroke i Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 13.06.2005. godine, presuda Suda BiH broj KPS-04/05 od 21.06.2005. godine, zahtjev za produženje pritvora broj KT-349/04 od 08.07.2005. godine, podnesak advokata Senke Nožice i Alije Galijatovića od 10.08.2005. godine, podnesak Tužilaštva BiH upućen advokatu Senki

Nožici broj KT-349/04 od 22.09.2005. godine, zahtjev za produženje pritvora broj KT-349/04 od 25.08.2005. godine, sporazum o priznanju krivnje između Željka Tasovca i Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 21.10.2005. godine, presuda Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, zapisnik o prijemu usmene prijave od 11.07.2005. godine potpisan od strane službenih lica Obrada Vladušića, Gorana Lazića i lica koje je prijavilo napravu, Milana Darmanovića, službena zabilješka sastavljena u PS Trebinje broj 149/2-211-1305/05 od 11.07.2006. godine, zapisnik o uvidaju broj 14-02/4-25/05 od 11.07.2005. godine, dijelovi eksplozivne naprave (crveni džek, kartica ERONET-a, 2 metalna dijela, 3 plastična komada, sivi džek, dijelovi mobitela Ericson, fotografija na kojoj se nalazi Aleksandar Novčić, nalaz vještačenja tragova nepoznate materije (vrsta eksploziva) broj 02/7-2-233-48/2005 od 17.08.2005. godine urađen od strane vještaka Branke Milić, nalaz vještačenja tragova eksplozivne naprave izvršeno u KTC MUP-a RS 19.08.2005. godine pod brojem 02/7-2-233-48/05, naredba Okružnog tužilaštva Trebinje, broj KTA-161/05 od 02.08.2005. godine, očitovanje podataka sa SIM kartice "HEY" GSM serijskog broja 0300 06284 od 02.06.2006. godine broj 14/4-04-3-2600, naredba za vještačenje broj KT-339/05 of 29.05.2006. godine, dostava podataka ERONET-a broj A-850 od 02.08.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Miodraga Mujičića broj KT-339/05 od 24.05.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka broj KT-339/05 od 09.06.2006. godine, izvještaj o počinjenom krivičnom djelu Ky: 246/05 od 28.09.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka broj KT-339/05 od 24.05.2006. godine, komad papira iz rokovnika na kojem je svjedok 001 vodio bilješke, plavi rokovnik sa oznakom 2003, Privredna banka Srpsko Sarajevo – dnevnik koji je u zatvoru vodio svjedok 001, zabilješka svjedoka 001 potpisana u prostorijama Tužilaštva BiH, 2 mini casete Panasonic crveno – bijele boje sa oznakom RT-60 MC, CD sa snimkom razgovora Željka Tasovca i svjedoka 001, diktafon marke Panasonic, transkript razgovora Željka Tasovca i svjedoka 001, mini kaseta, CD snimak razgovora između svjedoka 001 i Neše, transkript snimljenog razgovora između svjedoka 001 i Neše, mobitel SIEMENS sa SIM karticom MOBIS-a, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 18.07.2006. godine, fotodokumentacija broj 256/06 od 28.06.2006. godine (pretres Nebojša Vukoje), izvještaj SIPA-e broj 17-13/1-6-POD/PT-112/06 od 28.06.2006. godine, naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, mali crni telefonski imenik sa natpisom "ADDRESESS", plavo-crni mobitel NOKIA, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT 339/05 od 18.07.2006. godine, fotodokumentacija broj 17-13/1-3-POD/PT-117/06 (pretres kuće vlasništvo Slobodana Popovca), izvještaj SIPA-e broj 17-13/1-3-POD/PT-117/06 od 29.06.2006. godine, naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, komad papira sa brojevima telefona, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT 339/05 od 20.07.2006. godine, fotodokumentacija broj 17-02/8-04-12/06 od 10.08.2006. godine, naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 20.07.2006. godine, fotodokumentacija broj 254/06 od 28.06.2006. godine (pretres zatvorske ćelije Nikole Šarabe), fotodokumentacija broj 254/06 od 28.06.2006. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-12/1-5-122/06 od 28.06.2006. godine, naredba Suda BiH X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, mali roze blok sa natpisom "Happy Day", mali plavi blok, sivo-crni mobitel NOKIA sa SIM karticom MOBIS-a i memorijskom karticom, memorijska kartica od 32 MB, riječnik sa plavo-bijelim koricama, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 19.07.2006. godine, fotodokumentacija broj 14-7/02-52/06 od 28.08.2006. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-13/1-POD/PT-2-108/06 od 29.06.2006. godine, naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, mobitel sivi preklopni SAMSUNG, memorijska kartica od 32 MB, sivo-crno mobitel NOKIA, SIM kartica MOBIS-a, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od

19.07.2006. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-13/1-3-POD/PT-118/06 od 29.06.2006. godine, naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, dopis SIPA-e broj 17-02/7-04-1-PT-224/05 od 25.09.2006. godine (u prilogu analiza i listinzi telefonskih poziva), dostava podataka Telekomu Srpske broj 02-780-2/06 od 22.06.2006. godine (u prilogu listing poziva), dopis MOBIS-a broj 1-208/05 od 30.03.2006. godine (u prilogu listing poziva), dostava podataka ERONET-a broj A-272 od 02.03.2006. godine (u prilogu listing poziva), analiza SIPA-e broj 17-09-04-POV-12/06 od 25.08.2006. godine, CD TRAXDATA sa natpisom "DOKAZ: 10.2a CD PRILOG KIO (ELVIR MRAKOVIĆ)", Zahtjev za postupanje Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 27.07.2006. godine, službena zabilješka Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 18.07.2006. godine, crno-sivi mobitel SAMSUNG, SIM kartica MOBIS-a sa izgrebanim serijskim brojem, telefonski imenik žutih korica, mali crni rokovnik sa kopčom, mobitel NOKIA sa natpisom T Mobile, šarena sveska tvrdih korica A4 formata sa natpisom "LIFE STYLE", naredba Suda BiH broj X-KRN/05/61 od 27.06.2006. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-13/1-5-POD/PT-114/06 od 29.06.2006. godine, fotodokumentacija broj 250/06 od 28.06.2006. godine (pretres kuće Dobroslava Šarabe), automatska puška sa dva okvira AP „M 70 AB“ broj A-11878, nalaz i mišljenje vještaka Aleksandra Vranješevića od 15.09.2006. godine, dopis Pošta Srpske od 30.05.2006. godine, Dopis SIPA-e upućen Tužilaštvu broj 14-02/2-224/05 od 12.07.2005. godine, dopis SIPA-e (izvod iz kaznene evidencije od 10.07.2006. godine, dopis SIPA-e broj 17-13/1-5-POD/PT-695/07 od 18.05.2007. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka broj KT-339/05 od 08.06.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka broj 17-13/1-5-22/06 od 10.08.2006. godine, dopis Tužilaštva BiH upućen Okružnom tužilaštvu u Trebinju od 18.04.2006. godine, uplatnica na ime Slobodan Popovac, uplatnica na ime Nada Tasovac, dopis Tužilaštva BiH upućen pošti Trebinje od 17.04.2006. godine, naredba Suda BiH od 14.04.2005. godine, dopis Tužilaštva BiH upućen Sudu 11.01.2006. godine, dopis Suda BiH upućen Tužilaštvu 09.12.2005. godine, dopis SIPA-e upućen Tužilaštvu 19.05.2006. godine broj 17-02/7-04-1-POD-224/05, dopis SIPA-e upućen Tužilaštvu BiH broj 14-02/2-2-224/05, službena zabilješka SIPA-e broj 14-12/1-2-23/05 od 08.06.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 29.08.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 31.08.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 21.09.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 30.09.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 30.09.2005. godine povodom telefonskog razgovora sa Z.S. 001, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 03.10.2005. godine, službena zabilješka sačinjena u prostorijama SIPA-e u Mostaru 02.12.2005. godine, službena zabilješka SIPA-e broj 14-12/1-5-54/05 od 05.09.2005. godine, službena zabilješka sačinjena povodom obavljenog telefonskog razgovora sa Danilom Pavlovićem 13.09.2005. godine, službena zabilješka sačinjena povodom obavljenog telefonskog razgovora sa informantom Danilom Pavlovićem 13.09.2005. godine, službeni izvještaj o preduzetim radnjama po naredbi suda od 09.09.2005. godine, obavještenje KPZ Kula broj 01-017-396/05 od 13.07.2005. godine, dopis Ministarstva pravde RS broj 08.04/241-539/06 od 07.04.2006. godine, dopis SIPA-e broj 14-12/2-1014/05 od 29.07.2005. godine, izvještaj SIPA-e broj 14-02/2-224/05 od 08.11.2005. godine, dopis SIPA-e od 14.11.2005. godine, izvještaj CJB Trebinje broj 14-02/4-230-281/05 od 22.11.2005. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-12/1-5-POD-/06 od 03.05.2006. godine, izvještaj SIPA-e broj 17-12/1-5-POD-217/06 od 05.06.2006. godine, dostava podataka SIPA-e za Željka Tasovca od 13.06.2006. godine, službena zabilješka povodom održanog sastanka u Tužilaštvu BiH od 07.09.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 002 broj KT-339/05 od 30.05.2006. godine, dopis SIPA-

e u vezi sa dostavljanjem predmeta od 20.04.2006. godine, dopis SIPA-e od 21.02.2007. godine, službena zabilješka sastavljena na okolnosti dobrovoljne predaje rokovnika od strane svjedoka 001 od 20.04.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 001 broj KT-339/05 od 19.04.2006. godine, CD sa snimkom saslušanja svjedoka 001 u Tužilaštvu BiH dana 19.04.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 001 broj KT-339/05 od 05.07.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 001 od 12.05.2006. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 001 od 08.09.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka 001 od 02.06.2006. godine, naredba Tužilaštva BiH o sprovođenju istrage od 06.09.2005.godine, naredba Tužilaštva BiH o sprovođenju istrage od 06.09.2005.godine (na engleskom jeziku), prijedlog Tužilaštva BiH za određivanje posebnih istražnih radnji od 08.09.2005.godine, naredba Suda BiH o obustavljanju posebnih istražnih radnji od 08.09.2005. godine, izvještaj o poduzetim istražnim radnjama po naredbi Suda BiH od 09.09.2005. godine, naredba Suda BiH kojom se određuje provođenje posebnih istražnih radnji prema Tasovac Željku od 09.09.2005. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Miodraga Ateljevića broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Miodraga Ateljevića broj KT-339/05 od 19.07.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nikole Šarabe broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nikole Šarabe broj KT-339/05 od 20.07.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nebojše Vukoja broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nebojše Vukoja broj KT-339/05 od 26.07.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Slobodana Popovca broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Slobodana Popovca broj KT-339/05 od 18.07.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičene Nade Tasovac broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičene Nade Tasovac broj KT-339/05 od 18.07.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Željka Tasovca broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Željka Tasovca broj KT-339/05 od 20.07.2006. godine.

U toku dokaznog postupka odbrana prvooptuženog Željka Tasovca izvela je svoje dokaze, neposredno je saslušan svjedok Zoran Deretić, sadržajno je iznesena objektivna dokumentacija: Optužnica Tužilaštva broj KT-349/04 od 06.05.2005. godine, Sporazum o priznanju krivnje broj KT-349/04 od 21.10.2005. godine, Presuda Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, Dopis Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 17.05.2005. godine u čijem prilogu je izjava Nenada Darmanovića u svojstvu osumnjičenog, data u Tužilaštvu BiH dana 11. i 12. novembra 2004. godine u toku istrage u predmetu koji se vodio protiv Željka Tasovca.

Odbrana drugooptuženog Miodraga Ateljevića nije izvodila svoje dokaze, kao ni odbrana trećooptuženog Dražena Radića i petooptuženog Nikole Šarabe.

U konceptu odbrane četvrtooptužene, optužena Nada Tasovac svjedočila je u svoju odbranu i neposredno je saslušana kao svjedok.

Odbrana šestooptuženog Slobodana Popovca u toku dokaznog postupka izvela je dokaze, neposredno su saslušani svjedoci Simona Popovac i Mile Grgurević.

Odbrana sedmooptuženog Nebojše Vukoja u toku dokaznog postupka također je izvela dokaze, neposredno je saslušan svjedok Milomir Vukoje.

Nakon završetka dokaznog postupka, tužilac je iznio svoje završne riječi. On ističe da je iz iskaza svjedoka dokazano da su se Nenad Darmanović i Željko Tasovac družili, a da je to druženje trajalo i u vrijeme kada je Tasovac radio sa autima, a što je kasnije bilo predmet krivičnog postupka pred Sudom BiH. Također, tužilac je naveo da je činjenica da je Darmanović pušten iz pritvora mjesec dana nakon hapšenja u novembru 2004. godine, izazvala sumnju između ljudi da je Darmanović odao Tasovca i da je zato pušten iz pritvora.

Tužilac dalje ističe da je u jesen 2004. godine Šćepan Dabović kontaktirao vlasti dajući informacije o kriminalnim aktivnostima Željka Tasovca, Predraga Dostića i ostalih, što je dovelo do toga da je Dabović u januaru 2005. godine saslušan u Tužilaštvu BiH, a također i u septembru 2005. godine. U isto vrijeme Danilo Pavlović je zadobio povjerenje Tasovca i Tasovac mu je pričao o svojoj kriminalnoj prošlosti i o sumnjama u pogledu Darmanovića da je surađivao sa Tužilaštvom.

U vezi sa krivičnim predmetom protiv Tasovca, Glibc, Bodiroke, Vukanovića i Darmanovića, u kojem je Darmanović pušten iz pritvora nakon mjesec dana, tužilac ističe da je u ranom julu 2005. godine Tasovac ostao jedini optuženi u tom predmetu (ostali su sklopili sporazume, a Darmanović nije ni bio optužen).

U skladu sa evidencijama o zatvorskim posjetama, Olivera Tasovac je posjetila svog oca u zatvoru 05.07.2005. godine a ona je po priči Danila Pavlovića imala zadatak da pozove Ninu Šarabu da posjeti Tasovca 07.07.2005. godine. To je Nino Šaraba i uradio i pri tome rekao da je Tasovčev rođak. Eksplozivna naprava je postavljena 10.07.2005. godine ispred kuće Darmanovića. Pavlović je rekao „tog dana u kantini kada mi je on (Tasovac) rekao da nikome ne govorim o posjeti Šarabe, osjećao sam da će se nešto desiti i vidio sam na njegovom licu da je bio nervozan, i tri dana poslije nađen je eksploziv.“ Određen broj svjedoka je potvrdio da je posjeta Šarabe Tasovcu bila iznenađenje jer su njih dvojica bili u lošim odnosima. Tužilac tvrdi da je jasno da je Željko tokom Ninine posjete istom dao instrukcije za postavljanje naprave.

Tužilac dalje smatra da je utvrđeno da je SIM kartica u telefonu koji je služio kao izvor električne energije za eksplozivnu napravu u ovom konkretnom slučaju bila aktivirana dan ranije nego je naprava pronađena, te je ista bila spremna za upotrebu. Nokin brat, Vasilije Novčić, je prepoznao ostatke naprave uključujući i mobilni telefon korišten od strane Noke, kada je pravio naprave u svom stanu. Noka se družio sa Ateljevićem i Radićem i rekao je svom bratu Vasiliju Novčiću i ujaku Miodragu Mujičiću da su Ateljević i Radić postavili bombu ispred kuće Darmanovića.

Tužilac dalje ističe da je svjedok Zdravko Trklja iz policije Trebinje objasnio da su imali operativna saznanja da je eksploziv ispred kuće Darmanovića bio postavljen jer je Darmanović bio svjedok protiv Tasovca. Trklji su Ateljević, Radić i Šaraba poznati kao osobe povezane sa eksplozivima. Bivši načelnik CJB Trebinje, Žarko Laketa, je potvrdio da, osim ovih lica, nije bilo drugih osumnjičenih u konkretnom predmetu.

Dodatno, tužilac tvrdi da niti jedan svjedok od strane odbrane nije naveo nijedan drugi razlog postavljanja naprave ispred kuće Darmanovića (osim onog koji proističe iz navoda u optužnici).

Kada je u pitanju druga tačka optužnice, tužilac ističe da je svjedok Pavlović svjedočio kako je stupio u kontakt sa Tasovcem u zatvoru, kako je uspio da Tasovac ima povjerenje u njega, čak u tom obimu da mu je Tasovac u septembru 2005. godine dao zadatak da ubije Gorana Sredanovića na način da koristi eksploziv protiv istog. Kasnije je Tasovac dao zadatak Pavloviću da prebije Dabovića zato što je svjedočio protiv Tasovca. Sve ove aktivnosti su se dešavale u septembru i oktobru 2005. godine prije nego je Tasovac osuđen 25.10.2005. godine. Nakon toga svi zadaci su otkazani, jer je Tasovac izgubio interes.

Dodatno, jasno je da su Nada Tasovac i Slobodan Popovac znali svrhu novca koji su uplatili Danilu Pavloviću i njihova objašnjenja data tokom glavnog pretresa i u istrazi su neuvjerljiva. U njihovim izjavama koje su dali kao osumnjičeni i izjavi Simone Popovac tokom pretresa je jasno da je hapšenje Tasovca 2004. godine predstavljalo ogroman problem i bilo uzrok velikog broja telefonskih kontakata između porodica Tasovac i Popovac. I Popovac i Nada su u izjavama od 28.06.2006. godine izjavili da nisu slali nikakav novac preko banke ili pošte, a onda su oboje izmijenili svoje iskaze u julu. Nebojša Vukoje je bio potpuno svjestan problema porodice Tasovac i želio je pomoći. U skladu sa snimljenim razgovorom prilikom predaje novca svjedoku Pavloviću na auto pijaci Stup, Pavlović je upozorio Nebojšu da bude pažljiv jer je policija okolo. Također, Nebojša Vukoje u svom prvom iskazu koji je dao kao osumnjičeni tvrdi da ne poznaje Danila Pavlovića, a kasnije mijenja iskaz.

Tužilac ističe da iako veliki broj svjedoka u ovom predmetu ima kriminalnu prošlost (neki su još uvijek u zatvoru), oni su ipak dali detaljne podatke i uvjerljive iskaze koji su potkrijepljeni objektivnim dokazima u spisu.

U odnosu na tačku 3. navoda optužnice tužilac je istaknuo da je oružje koje je nađeno u stanu Nebojše Vukoja u stvari automatska puška čije držanje nije dozvoljeno, a optuženi Vukoje za istu nije imao dozvolu da držanje.

Tužilac ističe da su optuženi izmijenili svoje iskaze i dali su nelogične odgovore i u velikom broju slučajeva su izbjegli istinu, a jedini razlog za to je što su bili uključeni u aktivnosti koje su opisane u optužnici. Svjedok odbrane prvooptuženog, Zoran Deretić, je Sudu dao nekozistentnu, neuvjerljivu izjavu slijedeći upute Tasovca, a što ukazuje na Željkov *modus operandi* u njegovoj odbrani, kao i u prethodnim slučajevima. Iz svega navedenog jasno proističe da je Željko bio svjestan posljedica Darmanovićevog svjedočenja (koji je poznao Željkovu kriminalnu aktivnost) te je iz tog razloga dao zadatak Šarabi (koji je želio da učini uslugu Tasovcu jer je izlazio sa njegovom kćerkom čemu se Tasovac protivio) koji je dalje kontaktirao Ateljevića i Radića da nabave i postave eksplozivnu napravu ispred kuće Darmanovića. Napravu su nabavili od Noke i postavili je.

Dalje, u septembru 2005. godine Željko Tasovac je želio napasti Gorana Sredanovića (postaviti eksploziv) i to je učinio dajući zadatak Pavloviću da to uradi, a Pavlovića je za to i finansirao. Dabovićevo svjedočenje je istog učinilo metom fizičkog napada i Tasovac je Pavlovića finansirao za obavljanje fizičkog napada na Dabovića.

Tužilac je na kraju naveo da Tužilaštvo traži da se optuženi proglašavaju krivim i da se produži pritvor prema istima.

Branioци optuženih, te i prvooptuženi su također iznijeli završne riječi dana 30.05.2007. godine.

Branilac prvooptuženog je naveo da u optužnici koja je predmet ovog postupka nisu uopće navedene bitne okolnosti u odnosu na dokaze koje su optuženi trebali da spriječe radnjama koje im se stavljaju na teret i u kojem krivičnom postupku. Nije navedeno koja bi radnja iz zakonske dispozicije krivičnog djela ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH bila, da li je to prijetnja, upotreba fizičke sile, zastrašivanje ili obećavanje drugom nedopuštene koristi, a sve u navedenom cilju sprječavanja dokazivanja u određenom postupku i prema određenom licu, kao mogućem svjedoku u tom postupku. U odnosu na ocjenu dokaza, odbrana prvooptuženog je ocijenila da postoje dvije grupe dokaza: oni koji u formalno pravnom smislu imaju svojstvo dokaza i oni koji su izvedeni a ne mogu imati svojstvo dokaza pa kao takvi ne mogu biti cijenjeni pri donošenju presude u smislu člana 281. ZKP BiH.

U odnosu na prvu grupu dokaza, odbrana prvooptuženog tvrdi da su iskazi službenih lica nedopušteni kao iskazi svjedoka jer ova lica nemaju svojstvo svjedoka u smislu člana 81. ZKP BiH. Naime, oni su određene radnje vršili u svojstvu ovlaštenih lica kao istražnih organa, zbog čega odbrana dovodi u pitanje legitimnost ovih dokaza u krivičnom postupku. Činjenični ishod ovih dokaza je izvan okvira iskaza koji se odnose na saznanja i svjedočenja o činjenicama i okolnostima izvršenog krivičnog djela i njihovih učinilaca, a iz razloga što su ovi svjedoci davali iskaze (kako su i sami naveli) iz "operativnog rada i saznanja službenih lica". Ova operativna saznanja zasnivala su se na pričama okoline optuženih, bez ikakvih bitnih činjenica. Odbrana tvrdi da iz ove grupe dokaza ne proističe ništa činjenično relevantno.

U vezi sa drugom grupom dokaza, stav odbrane prvooptuženog je da su bitni samo iskazi Danila Pavlovića i Šćepana Dabovića. Pri tome, u odnosu na Pavlovića odbrana ističe njegovo svojstvo informatora (u skladu sa članom 116. stav 2. tačka e) ZKP BiH), a koje svojstvo mu je dato u cilju mogućeg otkrivanja postavljanja eksplozivnih naprava pod vozilo ovog lica i u cilju otkrivanja postavljanja eksploziva u drugim slučajevima koji su se desili. Odbrana tvrdi da iz svjedočenja ovog svjedoka nije proizišla nikakva okolnost koja bi u smislu optužbe teretila Tasovca, pa ni ostale optužene u pogledu postavljanja eksplozivne naprave ispred kuće Darmanovića dana 11.07.2005. godine. Također, i za Dabovića navodi da je isti pokazivao izuzetnu netrpeljivost prema prvooptuženom a zbog nekih njihovih ličnih odnosa. Međutim, stav je odbrane da svjedočenje Dabovića ni na koji način nije ukazalo na motiv Tasovca da bilo kakve prijetnje upućuje svjedoku u cilju sprječavanja njegovog svjedočenja u krivičnom postupku pred Sudom BiH. Ovo potvrđuje i činjenica da Dabović nije predložen u ranijem postupku koji je vođen protiv Tasovca. Odbrana ističe da je u objektivnom smislu isključeno postojanje krivičnopravne radnje optuženog Željka Tasovca na stvaranju organizovane grupe u cilju sprječavanja, otežavanja ili isključenja dokazivanja u krivičnom postupku koji se vodio pred Sudom BiH, prije svega jer isti nije imao, niti mogao imati bilo kakve motive za to, u cilju sprječavanja dokazivanja u tom postupku. Bitno je napomenuti da ni Nenad Darmanović nije naveden kao svjedok u ranijem krivičnom postupku, a to je po navodima tužioca bio motiv za postavljanje eksplozivne naprave ispred njegove kuće.

Prema navodima odbrane, Tužilaštvo nije dokazalo ni indicije o postojanju osnovnog krivičnog djela ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH i stvaranja organizovane grupe u cilju izvršenja tog djela. Također, isključeno je izvršenje krivičnog djela ometanja rada pravosuđa jer je činjenični ishod dokaznog postupka nedvosmisleno ukazao da svjedok Nenad Darmanović, kao i svjedok Šćepan Dabović nisu bili predloženi niti predviđeni kao svjedoci i dokazna sredstva u ranijem krivičnom postupku protiv Željka Tasovca. Odbrana posebno ističe da je neosnovana kvalifikacija o pravnoj ocjeni postojanja krivičnih djela ubistva u pokušaju iz člana 148. KZ RS i krivičnog djela nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. KZ RS, iz razloga što su ova djela konzumirana u krivičnopravnoj radnji iz člana 241. KZ BiH.

Odbrana predlaže da Sud u odnosu na prvooptuženog Željka Tasovca donese oslobađajuću presudu za sve inkriminacije iz optužnice ili oslobađajuću presudu za djela iz člana 241. i 250. KZ BiH, a odbijajuća presuda zbog stvarne nenadležnosti Suda za krivična djela iz članova 148. i 156. KZ RS.

Optuženi Željko Tasovac je u svojoj završnoj riječi izrazio mišljenje da tužilac atakuje na njega sa svjedocima kriminalne prošlosti i zaštićenim svjedocima. Ističe da je Dabović više puta smišljao načine da ga diskredituje. U vezi sa tim, Dabović je izmislio priču da ga je Tasovac verbalno napadao, zbog čega je Tasovac vraćen iz otvorenog dijela KPZ Foča u zatvoreni dio. Prvooptuženi ne isključuje mogućnost da je

eventualno uputio prijetnju Daboviću, ali bez ikakve namjere da stvarno učini nešto. I u vezi Sredanovića, prvooptuženi potvrđuje da je bilo je prijetnji, ali opet bez namjere da se isti stvarno povrijedi. Kao razlog za prijetnje Tasovac navodi svoju hirovitost. Za Pavlovića navodi da se radi o osobi koju je SIPA koristila za otkrivanje eksplozivnih naprava i koji nije birao sredstva da pridobije optuženog, iz kojeg razloga je predlagao mnoge stvari. Tasovac ističe da čovjek u zatvoru pred nekim govori nešto da bi drugog zadivio i da bi povećao autoritet, a Pavloviću je pomogao jer mu je prethodno pomogao u istrazi. Također, navodi da je Pavloviću 3 puta posudio novac, te podsjeća Sud da je sam Pavlović tokom svjedočenja izjavio da mu je cilj bio novac i ponovio je nekoliko puta da ga je SIPA nagovarala da predloži eksploziju na koju Tasovac nije pristao.

U vezi sa slanjem novca, optuženi Tasovac tvrdi da niko od optuženih Nade Tasovac, Slobodana Popovca i Nebojše Vukoje nije znao zašto šalje novac. Pojašnjava da je njegova supruga odgojena patrijarhalno i da joj nije palo na pamet da pita zašto on šalje novac, jer je to neprimjereno odnosima muža i supruge.

U vezi posjete Nikole Šarabe, optuženi navodi da je Šarabu on pozvao pošto mu se supruga Nada žalila da Šaraba stalno pravi probleme jer se zabavljao sa njihovom kćerkom. Prilikom te posjete optuženi je navodno rekao Šarabi da se razide sa kćerkom Tasovca ako ne mogu biti zajedno.

U pogledu poznavanja Dražena Radića i Ateljevića, za iste tvrdi da ih nikako ne poznaje prije ovog hapšenja, a iz razloga što su oni mlađa generacija. Također, ističe da se sa njima družila njegova kćerka, pa se sa njima čula telefonom, dok je on bio u zatvoru pa nije ni znao za to.

Branilac drugooptuženog Miodraga Ateljevića, advokat Izet Baždarević, u završnoj riječi ukazao je da tužilac nije uspio da dokaže da je Miodrag Ateljević zaista na bilo koji način učestvovao u krivičnim djelima koja mu se stavljaju na teret. Branilac ukazuje na činjenicu da niko od saslušanih svjedoka nije vidio kome je Aleksandar Novčić „Noka“ prodao, niti gdje se to desilo, niti je iko vidio da je neko postavio tu napravu ispred kuće Nenada Darmanovića. Također, branilac Baždarević ističe da svjedoci Miodrag Mujčić i Vasilije Novčić nemaju neposrednih saznanja ko, kada i iz kojih razloga je postavio eksplozivnu napravu, te da su isti nepodobni i neuvjerljivi u svjedočenju. Odbrana drugooptuženog dalje navodi da je vještak Srđan Oljača u svom usmenom obrazloženju potvrdio da, u slučaju eksploziranja naprave, ista ne bi mogla ubiti Nenada Darmanovića ili njegovu suprugu, već bi došlo do lomljenja stakla na prozorima i šoferšajbama na autu, pa bi osoba mogla stradati od stakla, ukoliko bi se nalazila u neposrednoj blizini.

Branilac Baždarević predlaže da Sud donese pravednu presudu kojom bi oslobodio drugooptuženog Ateljevića od optužbi, te istom ukinuo mjeru pritvora. Pored toga, branilac navodi da je Ateljević siromašnog stanja i nezaposlen, zbog čega Sudu predlaže da se isti oslobodi troškova postupka.

Branilac trećeoptuženog Dražena Radića, advokat Fahrija Karkin, je na početku izlaganja svojih završnih riječi istakao da se optuženi Radić nalazi u pritvoru 11 mjeseci i 3 dana, a što je posljedica činjenice da je Tužilaštvo potrošilo previše vremena na optužnicu u kojoj, po mišljenju odbrane, pravna kvalifikacija djela koja se optuženom stavljaju na teret nije ispravna.

Branilac Karkin ističe da se optuženi Dražen Radić u završnoj riječi Tužilaštva pominje dva puta i stoga, na osnovu izvedenih dokaza, predlaže da Sud donese oslobađajući presudu zbog nedostatka dokaza. Također, navodi da sama optužnica nema odgovarajuću pravnu kvalifikaciju i navedeno odgovarajuće činjenično stanje, a posebno je to izraženo u smislu pravne kvalifikacije koja se odnosi na djelo

organizovanog kriminala. Vezano za pravnu kvalifikaciju, branilac ističe da se ta kvalifikacija ne može izvesti na osnovu činjeničnog supstrata, te da se ne može izvesti zaključak da se radi o djelu organiziranog kriminala. Međutim, i porcd toga, branilac napominje da ne želi ulaziti u pravnu kvalifikaciju djela jer smatra da je njegov branjenik nevin u odnosu na činjenične navode na osnovu kojih se tereti.

U pogledu subjektivnih dokaza branilac ističe da se u odnosu na njegovog branjenika radi prije svega o iskazima Novčića i Mujičića i u tom smislu ističe odstupanje njihovih iskaza koji su dati u istrazi a potom na glavnom pretresu. Osim toga, branilac napominje da se radi o posrednim saznanjima ovih svjedoka.

Branilac se osvrće i na navode sa šeste stranice završne riječi Tužilaštva i navodi da se u njima direktno ne pominje petooptuženi Nikola Šaraba, već da se radi o posredno izvedenim zaključcima, odnosno da se tužilac bavi pretpostavkama i da se u tom pogledu tužilac ne poziva ni na jedan neposredni dokaz.

U pogledu objektivnih dokaza, branilac navodi da postoje nedostaci u činjenicama koje su pribavljene, posebno u vezi ispravnosti eksplozivne naprave.

Branilac predlaže da se optuženi Dražen Radić u slučaju bilo kakve presude oslobodi plaćanja troškova krivičnog postupka.

U ime optužene Nade Tasovac, završne riječi je iznio njen branilac, advokat Alija Galijatović. Okosnica završnih riječi četvrtooptužene je u stvari citat iz rješenja Suda BiH broj X-KRN-05/61 od 22.08.2006. godine koji glasi: „naime, nesporno je da iz dokaza prikupljenih u toku istrage proizilazi da su osumnjičeni Nada Tasovac i Slobodan Popovac, po nalogu osumnjičenog Željka Tasovca, izvršili uplate iznosa od 400,00 KM i 300,00 KM, putem pošte na račun informatora 001. Međutim, ovo vijeće nije pronašlo dokaze koji bi ukazali da su navedeni osumnjičeni bili svjesni svrhe novca koji su uplatili po nalogu osumnjičenog, odnosno da isti predstavlja naknadu za izvršenje krivičnog djela ili za preduzimanje nezakonitih radnji. Ista je situacija sa osumnjičenim Nebojšom Vukojem, za kojeg postoje dokazi da je izvršio predaju novca koji je poslao osumnjičeni Željko Tasovac preko svoje supruge osumnjičene Nade Tasovac informatoru 001. Međutim, kada je u pitanju njegova svijest o svrsi navedenog novca, odnosno o licu kojem predaje novac, ovo vijeće je zaključilo (posebno cijeneći transkript razgovora osumnjičenog i informatora 001, od 02.10.2005.godine), uz primjenu instituta *in dubio pro reo* da isti nisu dovoljni za izvođenje zaključka o postojanju osnovane sumnje da su pomenuti osumnjičeni počinili krivična djela navedenim radnjama“. Osim citiranog rješenja, branilac Galijatović navodi da je općepoznata činjenica da pošiljalac prilikom slanja novca preko pošte ne mora ni da se identifikuje. Stav je odbrane da su oba puta kada se novac slao informatoru 001 lični podaci pošiljaoca uredno upisani, što upućuje na zaključak da pošiljaoci nisu imali šta kriti.

Odbrana četvrtooptužene Nade Tasovac je predložila da Sud optuženu oslobodi od optužbe.

Advokat Rusmir Karkin, branilac petooptuženog Nikole Šarabe, u završnoj riječi predlaže da Sud donese oslobađajuću presudu za optuženog, a iz razloga što Tužilaštvo u dokaznom postupku nije izvelo nijedan dokaz koji bi izvan razumne sumnje potvrdio navode iz optužnice. Branilac navodi da Tužilaštvo nije izvelo nijedan dokaz koji upućuje da je njegov klijent član organizirane kriminalne skupine, te da u tom smislu nije svjedočio nijedan od članova te organizacije. Također, on ističe da niko nije posvjedočio da se ta organizacija formirala, kao i da ne postoje dogovori kojima se optuženi organiziraju radi izvršavanja krivičnih djela. U tom smislu posebno ističe da njegovog branjenika nije vrbovao Tasovac, kako bi on postao član te skupine.

Vezano za postavljanje bombe kod Darmanovića branilac navodi da u tom smislu nije izveden nijedan dokaz koji bi teretio optuženog Radića, kao i u pogledu navoda koji se odnose na okolnosti da je Šaraba pomogao u postavljanju bombe Ateljevića i Radića.

U pogledu motiva za pristupanje kriminalnoj skupini, branilac smatra da je navod tužioca koji tvrdi da je Šaraba vraćao uslugu Tasovcu (za davanje saglasnosti na vezu sa Oliverom) prosto nevjerovatan.

Branilac napominje da je svjedok 002 tokom svjedočenja rekao da za Šarabu nikad nije čuo ništa loše, a nijedan izvedeni dokaz nije upućivao na umješnost Nikole Šarabe u pomenuta krivična djela. Također, on napominje da vezano za navod da je Šaraba umiješan u druge eksplozije, to nema veze sa ovim predmetom.

Branilac predlaže da optuženi Nikola Šaraba bude oslobođen, da se pritvor prema istom ukine i da troškovi postupka padnu na teret budžeta Suda.

Advokat Spomenka Tešanović, branilac šestooptuženog Slobodana Popovca, ukazuje da je nesporno da je Popovac dana 02.09.2005. godine uplatio 300,00 KM na adresu Danilo Pavlović, u Pošti Trebinje. Međutim, u pogledu optužnice, ističe da nije navedeno ni vrijeme, ni mjesto izvršenja djela kao ni jasan opis eventualne radnje izvršenja i nastupjele posljedice sa bitnim činjenicama koje se odnose na elemente bića krivičnog djela.

Branilac Tešanović posebno ističe da je prilikom davanja izjave u svojstvu osumnjičenog, dana 28.06.2006. godine, optuženi Popovac dao istinit iskaz, odgovarajući na pitanje tužioca. Također, ona navodi da je osumnjičeni (u to vrijeme) tek od svog branioca saznao za uplatnicu, te da se on i ne sjeća te uplate, jer je to za njega bilo nešto bez posebnog značaja. Branilac navodi da je nesporno da se ovakve vrste uplate u pošti vrše bez pokazivanja ikakvog identifikacionog dokumenta, za što ona dalje smatra da u slučaju da se radi o članu organizovane grupe kriminalaca, isti se ne bi identifikovao na ovakav način, nego bi naveo neko ime i prezime koje nema veze sa njim.

Branilac ističe da nije naveden niti jedan nagovještaj sumnje da bi šestooptuženi mogao biti član organizovane grupe kriminalaca, a pri tome podsjeća na svjedočenja djelatnika SIPA-e koji su istakli da im ovo lice nije poznato kao lice koje se bavi kriminalnim djelatnostima.

U vezi sa potencijalnim djelovanjem optuženog Popovca u skladu sa uputama Tasovca, branilac navodi da je potpuno nejasno na koji način je to utvrđeno. U prilog navedenim tvrdnjama, branilac se poziva i na već pomenuto rješenje Suda BiH broj X-KRN-05/61 od 22.08.2006. godine iz kojeg je jasno vidljivo da je Sud našao da osumnjičeni (u to vrijeme) nije bio svjestan svrhe uplaćenog novca. Napominje da se Šćepan Dabović svakako ne može smatrati svjedokom u smislu krivičnog djela ometanja rada pravosuđa, prije svega, jer isti nije predložen kao svjedok ni u jednom krivičnom postupku koji se vodi po zakonu BiH.

Odbrana sedmooptuženog Nebojše Vukoja, advokat Midhat Kočo, ističe da u postupku nije utvrđena svijest optuženog šta je bila svrha prenosa novca, kao i što se može zaključiti iz razgovora od 02.10.2005. godine. Napominje da ne postoje ni indicije u vezi toga, te podsjeća Sud na institut *in dubio pro reo*, a koji se odnosi na snimljeni razgovor od 02.10.2005. godine. Branilac napominje da ne postoje dokazi koji upućuju da su optuženi djelovali zajedno, odnosno da su činili zločinačku organizaciju.

Vezano za oružje, branilac napominje da je optužba nedokazana kao i da je to samo usputan dodatak za optuženog Vukoja, te da je u tom smislu Milomir Vukoja naveo da je predmetnu pušku zadužio 1992. godine, te da je nakon rata nije razdužio. Napominje

da je puška bila nenapunjena i rasklopljena te da je potrebno određeno znanje da bi se puška sastavila.

Branilac predlaže da Sud oslobodi njegovog klijenta.

Procesne odluke Suda

Tokom glavnog pretresa Sud je u skladu sa članom 235. ZKP BiH prihvatio prijedlog tužioca, te donio procesnu odluku o isključenju javnosti sa pretresa u toku svjedočenja svjedoka Danila Pavlovića, kao i svjedoka Luke Miljkovića. Prethodno je odlukom Suda (rješenje sudije za prethodni postupak od dana 25.09.2006. godine, broj X-KRN-05/61) zaštićen identitet ova dva svjedoka. Međutim, tužilac je tokom glavnog pretresa podnio prijedlog da se lični podaci svjedoka Danila Pavlovića i svjedoka Luke Miljkovića objelodane tokom pretresa, ali da se iz razloga zaštite interesa ovih svjedoka tokom njihovog svjedočenja isključi javnost. Sud je saslušao tužioca, odbranu optuženih, kao i same optužene, te i svjedoke čija zaštita je bila u pitanju, te donio odluku u smislu člana 12. stav 7. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka BiH kojom je ukinuto ranije rješenje o određivanju mjera zaštite. Tokom svjedočenja ova dva svjedoka isključena je javnost. Odluku u odnosu na svjedoka Danila Pavlovića Sud je donio 27.02.2007. godine, dok je odluku u pogledu svjedoka Luke Miljkovića Sud donio tokom pretresa održanog dana 12.03.2007. godine.

Ovakve odluke Sud je donio iz sljedećih razloga:

Kako stoji u pomenutom rješenju sudije za prethodni postupak, zaštitne mjere za ove svjedoke određene su kada je postojala mogućnost da njihov život bude ugrožen iz razloga njihovog učešća u postupku pred Sudom. Nadalje, svjedok Danilo Pavlović je tokom prethodnog postupka bio u ulozi informatora, te je i iz tog razloga bilo posebno značajno da se zaštiti njegov identitet na adekvatan način.

Odredbe člana 12. stav 7. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka predviđaju da će Sud ukinuti rješenje o određivanju zaštitnih mjera na prijedlog Tužitelja. Tužilac je na pretresu dao takav prijedlog, a sa istim su se složili odbrana, optuženi i sami svjedoci. Sud je, nakon što je u odnosu na sve relevantne okolnosti u odnosu na svakog svjedoka ispitao stranke, braniocima kao i svjedoke pojedinačno (posebno uzimajući u obzir njihovu sigurnost) našao da su ispunjeni uslovi za ukidanje zaštitnih mjera, te odredio da se u daljem toku postupka svi podaci ova dva svjedoka tretiraju kao javni. Svjedok Danilo Pavlović je prilikom upita Suda da li se osjeća ugrožen na bilo koji način, izjavio da ne osjeća nikakav strah, niti smatra da je njegov život na bilo koji način u opasnosti, te da nema razloga da se brine za svoju sigurnost nakon svjedočenja u ovom predmetu. Svjedok Luka Miljković se nije izjašnjavao u pogledu odluke. I pored ovakve odluke Sud je informisao svjedoke o njihovim pravima u pogledu zaštite od bilo kakvih eventualnih pokušaja ugrožavanja njihove sigurnosti.

Odluku da se tokom svjedočenja ova dva svjedoka isključi javnost Sud je donio iz razloga interesa svjedoka, odnosno zbog sadržaja njihovog svjedočenja. Naime, svjedoci su svjedočili o okolnostima i navodima čije otkrivanje široj javnosti bi uticalo na život svjedoka, s obzirom na ulogu koju su isti imali tokom postupka.

Branilac prvooptuženog, advokat Žarko Bulić, istakao je prigovor na ovakvu odluku Suda. Sa njim je bila saglasna i odbrana ostalih optuženih. Prigovor branioca se odnosio na svjedočenje Danila Pavlovića u svojstvu svjedoka, a koji je po mišljenju odbrane morao svjedočiti uz mnogo restriktivnija pravila jer je u toku istrage postupao kao informator. Naime, advokat Bulić tvrdi da Pavlović može biti ispitan samo o toku

provođenja mjera koje je provodio po naredbi Suda. Svjedoci koji su predloženi su službena lica i istražni organi ovlaštene po članu 2. ZKP BiH (ovlaštene istražni organi tužioca).

Sud je odbio ovakav prigovor. Uloga informatora u skladu sa članom 116. stav 2. tačka e) ZKP BiH je upravo da prikupi informacije koje su važne za krivični postupak, u smislu dobivanja obavještenja o krivičnom djelu i počiniocu. Prema tome, stav odbrane da informator daje iskaz samo o radnjama koje je poduzimao, ne navodeći sadržaj informacija koje je dobio tokom svog postupanja, apsolutno ne stoji. Ukoliko bi se ovakav prigovor uvažio, uloga informatora ne bi imala svrhu jer je za krivični postupak upravo najbitnije ono što je on saznao tokom svog postupanja u svojstvu informatora. U ovom konkretnom slučaju bi to bila saznanja o planiranju krivičnih djela od strane optuženog Željka Tasovca.

Dana 20.03.2007. godine Tužilaštvo je podnijelo prijedlog da se i tokom saslušanja službenih lica, djelatnika SIPA-e, isključi javnost u skladu sa članom 235. ZKP BiH. Ovaj prijedlog se odnosio na svjedoke Zorana Mandića, Vahidina Šahinpašića, Damira Fazlagića i Samiru Tanović. Razlog koji je Tužilaštvo pri tome navelo je da navedeni svjedoci svjedoče na okolnosti vezane za svjedoka Danila Pavlovića, kao i činjenica da je javnost bila isključena tokom svjedočenja ovog svjedoka. Ova lica će svjedočiti o istim pitanjima kao i svjedok Pavlović, čime bi svrha isključena javnosti tokom njegovog saslušanja bila uzaludna ako bi ovi svjedoci bili saslušani javno.

Odbrana svih optuženih je bila saglasna u protivljenju prijedlogu Tužilaštva. Pri tome, branioci optuženih nalaze da su predloženi svjedoci službena lica i istražni organi ovlaštene po članu 2. ZKP BiH (ovlaštene istražni organi tužioca), te da nema dvojbe da su ova lica provodili posebne istražne mjere. Iz tog razloga, odbrana iznosi tvrdnju da isti ne mogu imati svojstvo svjedoka, tj. ne mogu svjedočiti o okolnostima djela, odnosno, mogu svjedočiti samo o provođenju posebnih istražnih radnji.

Nakon što je Sud cijenio argumente i jedne i druge strane u postupku, donio je odluku kojom odbija prijedlog tužioca za isključenje javnosti tokom svjedočenja svjedoka Zorana Mandića, Vahidina Šahinpašića, Damira Fazlagića i Samire Tanović.

Imajući u vidu da su svjedoku Danilu Pavloviću dana 27.02.2007. godine ukinute mjere zaštite u odnosu na njegov identitet, pri čemu je svjedok sam izjavio tokom suđenja da se ne osjeća ugroženim, a nakon čega nije bilo čak ni zahtjeva Tužilaštva za dodatnim mjerama zaštite za svjedoka, Sud nije našao da postoje objektivni razlozi za isključenje javnosti. Sud cijeni da je osnovni princip suđenja javnost koja ne bi trebala da ima krivu sliku o sprovođenju pravde, a što se tiče četiri navedena svjedoka Sud nalazi da se radi o službenim licima koji će svjedočiti o aktivnostima koje su preduzimali. Nakon što su prethodno otkriveni lični podaci svjedoka Pavlovića, kao i svjedoka Luke Miljkovića, Sud nalazi da svjedočenje navedenih djelatnika SIPA-e ni na koji način ne ugrožava interes svjedoka Pavlovića i Miljkovića.

Na pretresu održanom dana 16.01.2007. godine, tokom svjedočenja Šćepana Dabovića, odbrana optuženih je istakla prigovor da se zapisnik o saslušanju svjedoka Šćepana Dabovića broj KTA-722/04 od 04.01.2005. godine (ovaj zapisnik je tužilac koristio prilikom ispitivanja svjedoka) ne može koristiti kao dokaz u ovom predmetu. Sud je odbio ovakav prigovor odbrane iz razloga što pomenuti zapisnik predstavlja samo potvrdu od strane svjedoka Dabovića da je zaista ispitivan u Tužilaštvu BiH u periodu koji je naveden u samom zapisniku, a što je potvrdio i na glavnom pretresu.

Tokom svjedočenja Nenada Darmanovića dana 21.12.2006. godine, predsjednik vijeća je donio odluku kojom je odbio prijedlog Tužilaštva da se zapisnici o saslušanju ovog

svjedoka u svojstvu osumnjičenog u predmetu Tužilaštva BiH broj KT-349/04 (isti predmet u kojem je Željku Tasovcu u daljem postupku izrečena osuđujuća presuda na osnovu sporazuma o priznanju krivnje) uvrste u dokaze.

Sud ovaj dokaz nalazi nerelevantnim. Svjedok Nenad Darmanović je u svojstvu osumnjičenog saslušan u gore navedenom predmetu Tužilaštva i tom prilikom je mogao iznijeti šta je želio (nije morao za to odgovarati), dok prilikom svjedočenja na glavnom pretresu to nije slučaj. Naime, prilikom ispitivanja u svojstvu osumnjičenog u skladu sa članom 78. ZKP BiH, davanje neistinitih odgovora na opća pitanja ne može imati štetne posljedice po osumnjičenog. U odnosu na ostala pitanja (pored općih koja se odnose na generalije), osumnjičeni nije dužan iznositi ništa u svoju odbranu, ili može samo djelimično iznositi odbranu, ili može odbranu čak i izmisliti. Navedeno je u skladu sa principom akuzatornosti koji obavezuje tužioca da dokazuje krivicu osumnjičenom, dok nasuprot tome, osumnjičeni nije dužan da dokazuje svoju nevinost.

Sa druge strane, zakon je u članu 266. stav 1. ZKP BiH izričito odredio da svi svjedoci prije svjedočenja na glavnom pretresu polažu zakletvu pred Sudom, usmeno u zakonskoj formi, dajući obećanje Sudu da će njihov iskaz biti istinit. Na ovaj način svečana izjava, pored opomene na iznošenje istine i upozorenja da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo, predstavlja i dodatno sredstvo kojim se osigurava davanje istinitog iskaza.

U ovom konkretnom slučaju, svjedok Nenad Darmanović je položio zakletvu prije svjedočenja pred Sudom, dok su njegovi iskazi u svojstvu osumnjičenog dati u sasvim drugom krivičnom predmetu. Imajuću u vidu da se položaj osumnjičenog i položaj svjedoka na glavnom pretresu razlikuju na način kako je prethodno opisano, Sud je u skladu sa članom 273. stav 1. ZKP BiH donio odluku da se predloženi iskazi Nenada Darmanovića neće uvrstiti u dokazni materijal u ovom predmetu.

Odredbe člana 273. stav 1. predviđaju da se raniji iskazi svjedoka koriste prilikom direktnog i unakrsnog ispitivanja svjedoka, nakon čega postoji mogućnost uvođenja zapisnika u dokazni materijal. Ovo se odnosi na situacije kada je i prilikom ranijeg ispitivanja lice ispitano u svojstvu svjedoka. U ovom konkretnom slučaju, tužilac je predložio da se uvedu u dokaze zapisnici o saslušanju Nenada Darmanovića u svojstvu osumnjičenog, a ne u svojstvu svjedoka. Imajuću u vidu navedene razloge, Sud je donio odluku kojom odbija da se predloženi zapisnici uvrste u dokazni materijal.

Na pretresu održanom dana 12.02.2007. godine, branilac prvooptuženog, advokat Žarko Bulić, je istaknuo prigovor na korištenje iskaza svjedoka Miodraga Mujičića broj KT-339/05 od 24.05.2006. godine koji je isti dao tokom istrage. Advokat Bulić je naveo da je uvođenje ovog iskaza u dokazni materijal u suprotnosti sa odredbama člana 273. ZKP BiH.

Nakon što je razmotrio isti, Sud je navedeni prigovor branioca odbio. Odredbe člana 273. stav 1. ZKP BiH jasno predviđaju mogućnost korištenja ranijeg iskaza svjedoka prilikom njegovog ispitivanja na glavnom pretresu radi pojašnjenja dijelova iskaza tokom direktnog i unakrsnog ispitivanja. Iskaz koji je ranije dat obično se koristi ako osoba koja se ispituje odstupa, odnosno daje drugačiji iskaz u odnosu na iskaz iz istrage ili ako ne može da se sjeti određene okolnosti. Dakle, uslov za korištenje ovog iskaza bi bio da se osoba čiji se iskaz iz istrage koristi ispituje na glavnom pretresu. Sud cijeni da je bez daljnjeg opravdano da se ovaj iskaz koji se koristi prilikom ispitivanja svjedoka preda u sudski spis u dokaze. Sud će naknadno, u skladu sa slobodnom ocjenom dokaza, u onom dijelu gdje su dvije izjave istog svjedoka međusobno nekonzistentne, cijeliti na koju izjavu će se osloniti i dati joj prednost nad drugom izjavom istog svjedoka.

Na pretresu održanom dana 18.04.2007. godine Tužilaštvo je predložilo da se službena lica Dražen Mandić i Elvir Mraković (oboje zaposleni u SIPA-i) saslušaju u svojstvu vještaka. Dražen Mandić je diplomirani inženjer informatike, te bi bio saslušan u odnosu na podatke koje je skinuo sa telefona oduzetih od strane optuženih lica, i to Željka Tasovca, Dražena Radića, Nikole Šarabe, Miodraga Ateljevića, Slobodana Popovca i Nebojše Vukoja. Elvir Mraković je diplomirani kriminalist i njegov posao obuhvata izradu analiza i procjena podataka koje mu dostavljaju različiti organi (npr. MUP ili SIPA), koji se bave istragama. Ovi podaci najčešće predstavljaju operativna saznanja. U ovom konkretnom predmetu bi bio saslušan kao vještak u odnosu na analizu listinga telefonskih kontakata između pomenutih optuženih lica.

Odbrana svih optuženih je bila saglasna u svom protivljenju ovakvom prijedlogu, te je u svojim prigovorima istakla kako na pretresu održanom 18.04.2007. godine, tako i tokom pretresa od 20.04.2007. godine.

Advokat Žarko Bulić smatra da je upitno da li službeno lice ovlaštenog istražnog organa može biti saslušano kao svjedok, te je napomenuo da uvedena dokumentacija (Dopis SIPA-e, broj 17-02/7-04-1-PT-224/05 od 25.09.2006. godine (uveden kao dokaz 10.1), Listing poziva na telefonski broj 059/223-164 (uveden kao dokaz 10.15), Dopis Telekoma Srpske broj 02-780-2/06 od 22.06.2006. godine (uveden kao dokaz 10.14), Dopis MOBI'S broj 1-208/05 od 30.03.2006. godine (uveden kao dokaz 10.9), Izvještaj Eronet-a broj A-272 od 02.03.2006. godine (uveden kao dokaz 10.8), Dopis SIPA-e od 25.09.2006. godine (u prilogu Analiza privremeno oduzetih predmeta i listinga telefonskih poziva i SMS poruka)) predstavlja pisanu komunikaciju SIPA-e i Tužilaštva. Također, on tvrdi da je SIPA obavjestila Tužilaštvo da su navedena lica postupala u svojstvu istražnih organa, te da stoga ne mogu dati nalaz kao vještaci.

I advokat petooptuženog, Rusmir Karkin, protivio se saslušanju Mandića i Mrakovića jer su isti predloženi kao vještaci.

Tužilac je u svom odgovoru istakao da su Mandić i Mraković navedeni u optužnici, u sklopu predloženih dokaza, te da je jedini uslov da lice bude saslušano u svojstvu vještaka taj da je to lice stručno.

Predsjednik vijeća je na pretresu napomenuo da vještak mora sačiniti nalaz, te da taj nalaz može obrazložiti odnosno biti ispitan u vezi s njim. Nakon što je razmotrio prigovore odbrane i navode Tužilaštva, predsjednik vijeća je donio odluku da će se Dražen Mandić i Elvir Mraković saslušati u svojstvu vještaka jer ne postoje razlozi zbog kojih pomenuta lica ne bi mogli biti saslušani u tom svojstvu. Naime, Sud je našao da se radi o licima koja raspoložu potrebnim stručnim znanjem iz oblasti iz kojih će dati svoja mišljenja, te u tom smislu mogu odgovoriti svom zadatku u ovom konkretnom predmetu. Analize sačinjene od strane istih će biti prihvaćene kao nalazi vještaka biti uvrštene u dokazni materijal. Vještaci su tokom saslušanja pred Sudom usmeno iznijeli i obrazložili sačinjene nalaze u skladu sa položenom zakletvom u svojstvu vještaka, te je odbrani data prilika da ih unakrsno ispita.

Branilac sedmooptuženog, advokat Midhat Kočo, je na pretresu 20.04.2007. godine istakao prigovor na uvođenje u dokaze foto-dokumentacije predložene od strane Tužilaštva, a koja foto-dokumentacija je ranije dostavljena odbrani. Branilac za istu tvrdi da nema nikakve veze sa ovim predmetom, te ističe da ona dijelom ima pornografski sadržaj.

Tužilac u svom odgovoru na ovaj prigovor navodi da sav materijal koji je dostavljen odbrani predstavlja cjelokupni sadržaj skinut sa mobilnih telefona optuženih, te za predmet optužbe nije relevantan cjelokupni sadržaj.

Nakon što je cijenio navode obje strane, predsjednik vijeća je odbio uvođenje spornih fotografija u dokaze u ovom predmetu. Sud je ove fotografije našao nerelevantnim

cijeneći da iste nemaju važnost za utvrđivanje činjeničnih navoda iz optužnice u ovom predmetu. Sud je također ustanovio da je u pitanju veliki broj fotokopija.

Dana 23.05.2007. godine Sud je, na prijedlog tužioca, kao dokaze prihvatio izjave optuženih koje su dali u istrazi u svojstvu osumnjičenih. U dokaze su uvršteni sljedeći zapisnici: Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Miodraga Ateljevića od 28.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Miodraga Ateljevića od 19.07.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nikole Šarabe od 20.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nikole Šarabe od 20.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nebojše Vukoja od 28.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Nebojše Vukoja od 26.07.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Slobodana Popovca od 28.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Slobodana Popovca od 18.07.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Nade Tasovac od 28.06.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Nade Tasovac od 18.07.2006. godine, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Željka Tasovca od 20.07.2006. godine i Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Željka Tasovca od 28.06.2006. godine.

Naime, Tužilaštvo je tokom pretresa, dana 10.05.2007. godine, predložilo da Sud u skladu sa članom 273. stav 2. prihvati navedene izjave optuženih date u istrazi. Pri tome, Sud konstatuje da u prijedlogu Tužilaštva nije uvrštena nijedna izjava trećeoptuženog Dražena Radića, data tokom istrage. Tužilaštvo je navelo da je jako bitno za predmet optužbe da se ove izjave uvedu u dokaze, s obzirom da optuženi ne namjeravaju koristiti svoje pravo da svjedoče, te ih Tužilaštvo neće imati priliku unakrsno ispitati.

Obrana svih optuženih je izrazila protivljenje uvođenju ovih dokaza smatrajući da zapisnici dati u istrazi nisu dokazno sredstvo i kao takvi se ne mogu koristiti u postupku. Izuzetak od toga je situacija kada optuženi hoće i budu saslušavani kao svjedoci. Branilac sedmooptuženog Nebojše Vukoja, advokat Kočo, se pozvao na odredbe člana 6. u vezi sa odredbama člana 273. ZKP BiH, tvrdeći da je ovaj prijedlog Tužilaštva lišen pravnog osnova. Također, stav odbrane je bio da se optuženi (izuzev optužene Nade Tasovac) brane šutnjom, te bi uvrštavanje njihovih izjava iz istrage predstavljalo kršenje člana 273. ZKP BiH.

Nakon razmatranja navoda obje strane, Sud je odluku o prihvatanju izjava datih u istrazi u dokaze donio iz sljedećih razloga:

Vijeće je, prije svega, ispitalo da li su predložene izjave pribavljene od osumnjičenih Željka Tasovca, Miodraga Ateljevića, Nikole Šarabe, Nade Tasovac, Slobodana Popovca i Nebojše Vukoja u skladu sa zakonom. Nakon što je izvršilo uvid u iste, vijeće je zaključilo da su optuženi prilikom ispitivanja u svojstvu osumnjičenih u istrazi u skladu sa članom 78. stav 2. ZKP BiH poučeni o svojim pravima. Član 78. ZKP BiH propisuje osnovne pouke na koje je lice koje ispituje (tužilac) dužno ukazati licu koje se ispituje u svojstvu osumnjičenog, i to:

- a) Pouku za koje krivično djelo se tereti i osnove sumnje protiv njega;
- b) Pouku da lice nije dužno iznijeti svoju odbranu niti odgovarati na postavljena pitanja;
- c) Pouku da može uzeti branitelja po svom izboru koji može biti prisutan njegovom ispitivanju, kao i da ima pravo na branitelja bez naknade u slučajevima predviđenim zakonom;

- d) Pouku da se može izjasniti o djelu koje mu se stavlja na teret i iznijeti sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist;
- e) Pouku da ima pravo u toku istrage razmatrati spise i razgledati pribavljene predmete koji mu idu u korist, osim ako je riječ o spisima i predmetima čije bi otkrivanje moglo dovesti u opasnost cilj istrage;
- f) Pouku da ima pravo na besplatne usluge prevoditelja ako ne razumije ili ne govori jezik koji se koristi prilikom ispitivanja;
- g) Mogućnost da se osumnjičeni može dobrovoljno odreći navedenih prava, ali da njegovo ispitivanje ne može započeti ukoliko se i dok se njegova izjava o odricanju ne zabilježi pismeno i dok ne bude potpisana od strane osumnjičenog. Osumnjičeni se ni pod kojim okolnostima ne može odreći prava na prisustvo branitelja ako je njegova odbrana obavezna u skladu s ovim zakonom;
- h) U slučaju da se osumnjičeni odrekao prava da uzme branitelja, a kasnije izrazi želju da uzme branitelja, ispitivanje će se odmah prekinuti i ponovo će se nastaviti kada osumnjičeni dobije branitelja ili mu se branitelj postavi ili ako osumnjičeni izrazi želju da nastavi da odgovara na pitanja.
- i) Ako se osumnjičeni dobrovoljno odrekne prava da ne odgovara na postavljena pitanja, mora mu se i u tom slučaju omogućiti da se izjasni o svim činjenicama i dokazima koji mu idu u korist.

U ovom konkretnom slučaju, Sud je ocijenio da su izjave svih osumnjičenih formalno ispravne, u smislu da su odredbe citiranog člana u potpunosti ispoštovane u ispitivanju osumnjičenih.

Također, Sud je utvrdio da prilikom uzimanja izjava od osumnjičenih nije ugroženo njihovo pravo na odbranu. Naime, od svih osumnjičenih koji su dali izjave, samo je prvooptuženi Željko Tasovac morao imati branioca već prilikom prvog ispitivanja. Odredbe člana 45. stav 1. ZKP BiH propisuju da je obavezno prisustvo branioca već prilikom prvog ispitivanja osumnjičenog u slučaju kada se isti tereti za krivično djelo za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora. Tasovac se, između ostalog, tereti za krivično djelo iz člana 250. stav 3. za koje je predviđena kazna zatvora od najmanje 10 godina ili kazna dugotrajnog zatvora. Prema tome, u ovom slučaju prisustvo branioca je bilo obavezno, a Sud je nakon izvršenog uvida u izjave utvrdio da je ova zakonska obaveza ispoštovana. I ostalim osumnjičenima je pružena mogućnost odbrane, kao i mogućnost da izraze svoj stav prema optužbama protiv njih. Evidentno je da ni branioci optuženih (koji su bili prisutni tokom prvog ispitivanja), niti sami optuženi nisu imali primjedbe na zapisnike koje su potpisali.

Vijeće dalje cijeni da postupci tužioca prilikom uzimanja izjava od osumnjičenih nisu bili u suprotnosti sa odredbama člana 78. Također, vijeće napominje da su predloženi Zapisnici sačinjeni u skladu sa članom 79. stav 1., kako je to navedeno u istima.

Prva rečenica člana 273. stav 1. ZKP BiH glasi: „Iskazi dati u istrazi dopušteni su kao dokaz na glavnom pretresu i mogu biti korišteni prilikom unakrsnog ispitivanja ili pobijanja iznesenih navoda ili u odgovoru na pobijanje.“ Jasno je da ova odredba, dopuštajući uvođenje iskaza datih u istrazi kao dokaza na glavnom pretresu, pa pri tom pružajući tri načina na koja takvi dokazi mogu biti korišteni, ne zabranjuje uvođenje odnosno korištenje ovakvih dokaza i u drugim okolnostima – u tom smislu, Vijeće zaključuje da odredbe stava 1. nemaju prekluzivan efekat kada je u pitanju uvođenje izjava optuženih datih u fazi istrage u okolnostima gdje oni ne svjedoče na glavnom pretresu.

Iz propisanih zakonskih odredbi koje se odnose na radnje dokazivanja proističe da „Ispitivanje osumnjičenog“ (između ostalog) predstavlja radnju dokazivanja koja se provodi tokom istrage sa isključivom namjerom da se prikupi materijal radi daljeg dokazivanja na glavnom pretresu. U skladu sa tim, izjave osumnjičenih iz istrage predstavljaju dokazni materijal Tužilaštva. U odnosu na ove izjave, zakon obezbjeđuje sve garancije zaštite prava osumnjičenih, te u tom smislu, ako su te garancije i ispoštovane (u smislu ispunjenja pretpostavki iz člana 78. ZKP BiH), nema razloga da ovi iskazi ne budu prihvaćeni kao dokazi, bez obzira što su optuženi odlučili da se brane šutnjom tokom glavnog pretresa.

Bitno je napomenuti i to da su optuženi imali mogućnost koristiti svoje pravo da svjedoče i iznesu svoju odbranu. Optužena Nada Tasovac je to i učinila, te je na pretresu održanom dana 21.05.2007. godine prilikom unakrsnog ispitivanja od strane tužioca potvrdila svoje navode iz istrage.

Vijeće nalazi da nema logičnih razloga da izjava osumnjičenog uzeta u skladu sa zakonom tokom jedne faze postupka (ovdje istrage) izgubi svoju procesnu vrijednost u kasnijim fazama. Također, iz odredbe člana 78. stav 6. ZKP BiH proističe da se na iskazu osumnjičenog ne može zasnivati sudska odluka ako je prilikom uzimanja tog iskaza postupljeno protivno relevantnim zakonskim odredbama. Tumačći ovu odredbu Sud zaključuje da se u slučaju kada je postupljeno u skladu sa svim zakonskim odredbama, iskaz osumnjičenog iz istrage može koristiti prilikom donošenja sudske odluke. Izbor osumnjičenog da se u kasnijoj fazi koristi svojim pravom na odbranu šutnjom ne utiče na validnost ovakvog dokaza.

Sud je već naveo svoj zaključak da su u ovom konkretnom slučaju ispoštovana sva procesna prava osumnjičenih prilikom njihovog ispitivanja. U ovim okolnostima, uvrštavanje izjava osumnjičenih je u skladu i sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama.

Imajući u vidu navedene razloge, te cijeneći da su predložene izjave relevantne za ovaj predmet Vijeće je dana 23.05.2007. godine udovoljilo prijedlogu Tužilaštva i prihvatilo uvođenje ovih izjava u dokazni materijal. Vijeće je istaklo da će izjave cijeliti u svjetlu ostalih dokaza i dokazanih činjenica.

Tužilaštvo je u okviru izvođenja svojih dokaza, za dan 10.05.2007. godine pozvalo Oliveru Tasovac, kćerku prvooptuženog Željka Tasovca i četvrtooptužene Nade Tasovac. Imajući u vidu činjenicu da se radi o kćerki optuženih lica u ovom predmetu, Sud je istu upozorio da ima zakonsko pravo da odbije da svjedoči na suđenju koje se vodi u odnosu na njene roditelje. Svjedok Olivera Tasovac je, nakon ovog upozorenja, izjavila da želi iskoristiti svoje pravo, te da neće svjedočiti. Kako je svjedokinja odbila da svjedoči, Tužilaštvo je predložilo da Sud prihvati kao dokaz njenu izjavu broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine datu tokom istrage.

Odbrana svih optuženih je bila saglasna u protivljenju ovakvom prijedlogu, navodeći da bi to predstavljalo bitnu povredu zakona, te da je prijedlog Tužilaštva lišen svakog pravnog osnova, kad se imaju u vidu odredbe člana 83. ZKP BiH.

Nakon što je razmotrio argumente obje strane, Sud je u skladu sa članom 83. ZKP BiH donio odluku kojom odbija prijedlog Tužilaštva da se u dokaze uvede izjava Olivera Tasovca broj KT-339/05 od 28.06.2006. godine. Ovakvu odluku Sud je donio iz sljedećih razloga:

Olivera Tasovac je saslušana u istrazi u svojstvu svjedoka, kojom prilikom je imala obavezu da govori istinu pod prijetnjom zakonske sankcije odnosno krivične odgovornosti. Istovremeno, član 83. ZKP BiH je oslobađa obaveze da svjedoči u predmetu koji se vodi protiv njenih roditelja. Odredbe ovog člana predviđaju da određene osobe mogu odbiti svjedočenje, upravo zbog posebne vrste odnosa koji

postoji između takve osobe i optuženog lica. Svjedokinja Tasovac je na pretresu održanom 10.05.2007. godine odlučila da iskoristi svoje pravo, te nije svjedočila. Prijedlog tužioca je bio da se, bez obzira što je ona odbila svjedočiti na glavnom pretresu, njena ranija izjava uvede u dokaze. Odbrana svih optuženih se protivila ovakvom prijedlogu ističući da bi uvođenjem izjave koju je Olivera Tasovac ranije dala bilo prekršeno njeno zakonsko pravo da odbije svjedočiti.

Nakon razmatranja prijedloga tužioca i protivljenja odbrane optuženih, Sud cijeni da bi uvođenje iskaza Olivere Tasovac datog u istrazi u svojstvu svjedoka bilo jednako kršenju njenog prava da odbije svjedočiti. Naime, Olivera Tasovac spada u grupu tzv. *privilegovanih svjedoka* te joj zakon kao takvoj pruža mogućnost izbora da li će svjedočiti tokom glavnog pretresa. U ovom konkretnom slučaju, Olivera Tasovac je, kako je već navedeno, koristila svoje zakonsko pravo i nije svjedočila na glavnom pretresu. Prema tome, ni uvođenje njene ranije izjave u dokaze nije moguće, jer u suprotnom njeno odbijanje da svjedoči ne bi imalo nikakve svrhe.

Shodno navedenom, Sud nalazi da se izjava Olivere Tasovac, data tokom istrage, ne može uvrstiti u dokaze u skladu sa članom 83. ZKP BiH.

Nakon što je cijenio sve izvedene dokaze, kako optužbe tako i odbranc, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, Sud je donio odluku kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Željko Tasovac oglašen krivim za podstrekavanje na krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede pod tačkom 2. optužnice

Sud nalazi dokazanim van razumne sumnje da je Željko Tasovac, na način kako je to dalje opisano, u periodu septembar – oktobar 2005. godine dao finansijsku korist u iznosu od 1.000,00 KM Danilu Pavloviću (ovaj novac je Pavloviću predat u 3 dijela) u svrhu nanošenja teških tjelesnih povreda Šćepanu Daboviću (Šćepan Dabović je bio lice za kojeg je Tasovac vjerovao da je potencijalni svjedok u krivičnom predmetu koji se vodio protiv njega pred ovim Sudom), te na taj način izvršio krivično djelo podstrekavanja na nanošenje teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 1. KZ RS u vezi sa članom 23. KZ RS. Ovakvo uvjerenje Suda proističe iz dokaza optužbe koji su izvedeni tokom glavnog pretresa, a posebno iz iskaza svjedoka Danila Pavlovića koji je u toku istrage postupao u svojstvu informanta, zatim svjedoka Šćepana Dabovića, Luke Miljkovića i Miljana Glogovca. Ove iskaze su potvrdili i djelatnici SIPA-e koji su radili na predmetu Željko Tasovac i koordinirali aktivnosti ili komunicirali sa Danilom Pavlovićem (Zoran Mandić, Vahidin Šahinpašić, Damir Fazlagić i Samira Tanović). Navodi ovih svjedoka su potvrđeni u mnogobrojnim materijalnim dokazima.

Danilo Pavlović je u toku istrage u ovom predmetu postupao u svojstvu informanta, počev od 09.09.2005. godine kada je Sud na prijedlog Tužilaštva BiH donio naredbu za provođenje posebnih istražnih radnji u skladu sa članom 116. stav 2. ZKP BiH. Pavlović je od augusta 2004. godine bio smješten na izdržavanju kazne zatvora u KPZ Kula, gdje je kasnije te godine smješten i Željko Tasovac u toku istražnog postupka (određen mu je pritvor dana 12.11.2004. godine od strane Suda BiH), tako da je Pavlović imao mogućnost neposrednog kontakta sa Tasovcem. On je taj kontakt ostvario i zadobio određeno povjerenje Tasovca, od kojeg je kasnije dobio instrukcije za fizički napad na Gorana Sredanovića, odnosno Šćepana Dabovića. Sve ove informacije Pavlović je prenosio SIPA-i. Međutim, ovaj svjedok je i ranije ostvarivao kontakte sa SIPA-om i saradnja između njih postojala je i od ranije.

Naime, svjedok Zoran Mandić (načelnik SIPA-e, Regionalni ured Mostar u periodu od 01.10.2003. godine do 15.06.2006. godine) je tokom svjedočenja na glavnom pretresu održanom dana 20.03.2007. godine opisao način na koji je Danilo Pavlović počeo saradivati sa njim, odnosno sa SIPA-om. Po njegovom svjedočenju, SIPA je uočila učestalu pojavu eksplozija početkom maja 2005. godine, a između ostalog u tom periodu (dana 03.05.2005. godine) na parkingu Državne granične službe (DGS) u Trebinju desila se i eksplozija putničkog vozila Mercedes u kojoj je teško povrijeđen Danilo Pavlović. Nakon toga, Zoran Mandić je nazvao njegovog oca, Petra Pavlovića, kojeg poznaje od ranije. Tokom razgovora Petar Pavlović se izjasnio da želi da prebaci sina (Danila) u Kasindo u bolnicu (nakon što Danilo bio povrijeđen u ovoj eksploziji auta). Mandić mu je ponudio da djelatnici SIPA-e pruže pratnju Danilu od Trebinja do Sarajeva, što je i ostvareno. Prilikom tog prvog kontakta sa Danilom Mandić mu je rekao da mu može pomoći u pronalaženju osobe koja je postavila eksploziv pod njegovo auto, ali da mora i on njima pomoći (ovo se po navodima Mandića desilo oko 4. ili 5. maja). Mandić dalje tvrdi da nakon toga dugo vremena nisu imali nikakav kontakt. Nakon postavljanja eksploziva ispred kuće Darmanovića u Trebinju, Mandića je pozvao otac Danila Pavlovića i rekao mu da Danilo želi da prenese SIPA-i neke informacije o počiniocima tog djela, te je Mandić kontaktirao Danila Pavlovića. U toku tog razgovora, Pavlović mu je ispričao da je Željka Tasovca u zatvoru posjetio Nikola Šaraba dan dva prije eksplozije ispred kuće Darmanovića, te je Danilo pretpostavio da je Šaraba zato dolazio Tasovcu. Imajući u vidu ove sumnje, SIPA je odlučila da dalje prati slučaj preko Pavlovića. Međutim, Mandić ističe da mu nije poznato da je u vezi ovog slučaja policija u Trebinju ikoga privela kao osumnjičenog. Ovi navodi Mandića su konstatovani u Dopisu - dostava informacije SIPA, broj 14-12/2-1014/05 od 29.07.2005. godine.

U vezi sa daljim kontaktima između ovih lica sačinjene su službeno zabilješke od strane SIPA-e, odnosno Samire Tanović, (Službena zabilješka broj 14-12/1-6-52/05 od 29.08.2005. godine i Službena zabilješka broj 14-12/1-6-53/05 od 31.08.2005. godine), te je u istim navedeno da je Danilo Pavlović SIPA-i prenio neka saznanja koja je imao u vezi sa postavljanjem eksploziva pod njegovo auto u Trebinju dana 03.05.2005. godine.

Nakon ovog kontakta u vezi slučaja Darmanović u julu 2005. godine nastavljena je saradnja SIPA-e i Danila Pavlovića. U toku saradnje sljedeća informacija koju je Danilo Pavlović prenio Mandiću je plan Tasovca da preko njega (Pavlovića) digne u vazduh jedan kiosk, vlasništvo Gorana Sredanovića. Svjedok Mandić u vezi toga svjedoči da je je Pavlović bio prva osoba koja je SIPA-i prenijela informaciju da mu je Tasovac ponudio novac za podmetanje eksploziva pod pomenuti kiosk.

U vezi toga, svjedok Danilo Pavlović navodi da je dana 02.09.2005. godine napustio zatvor preko praznika i tokom tog boravka se vidio sa Zoranom Mandićem, sa Samirom Tanović i Damirom Fazlagićem, u neimenovanoj pizzerii na Palama. Svjedok Pavlović ističe da ga je tokom sastanka sa SIPA-om pozvao Tasovac da bi mu rekao da mu je poštom poslao pare za telefon koji mu je Pavlović prethodno nabavio u zatvoru u Kuli (Tasovcu je oduzet njegov telefon prilikom pretresa ćelija dana 31.08.2005. godine, pa mu je Pavlović ponudio da mu nabavi novi). Svjedok dalje tvrdi da je i dobio obećani novac u iznosu od oko 300 – 400 KM, te da je isti preuzeo u pošti na Palama. Također, svjedok tvrdi da je na prvoj priznatici (od 02.09.2005. godine) bilo naznačeno ime Slobodana Popovca kao pošiljaoca.

U odnosu na te okolnosti, svjedokinja Samira Tanović potvrđuje da se sjeća dvije uplatnice, jedne na 300,00 KM, a druge na 400,00 KM. Svjedokinja Tanović ističe da je u momentu dok je Pavlović sjedio sa njima (Mandić, Tanović i Fazlagić) u pomenutoj pizzerii na Palama dana 02.09.2005. godine Pavlovića pozvao Željko Tasovac. Tada je

Pavlović svjedokinji i njenim kolegama pokazao broj na displayu, dok je zvonio. Na ekranu telefona, dok je zvonio, nije bilo ime, samo broj, ali je svjedok rekao „evo, on me zove“. O ovome razgovoru je sačinjena Službena zabilježka broj 14-12/1-5-54/05 od 05.09.2005. godine.

Sama optužena Nada Tasovac je odlučila da svjedoči tokom glavnog pretresa, te je dana 21.05.2007. godine ispitana kako direktno od strane odbrane, tako i unakrsno od strane tužioca. Tokom svjedočenja, optužena je navela da je svom suprugu Željku Tasovcu često nosila novac u zatvor, a koji novac je optuženom trebao za razne potreštine. U vezi sa iznosom novca od ukupno 1.000,00 KM (300,00 KM + 400,00 KM + 300,00KM) optužena je Sudu objasnila da je prvi iznos od 300,00 KM uplatio Slobodan Popovac, ali na njen zahtjev. Optužena je pojasnila da je novac poslala jer je njen suprug, prvooptuženi, tražio od nje da tako postupi. Pri tome ona tvrdi da nije pitala Željka zašto uplaćuje taj novac.

U odnosu na uplaćene novčane iznose, svjedok Pavlović tvrdi da je drugi put kao pošiljalac novca bila naznačena Nada Tasovac, a kao datum pošiljke naznačen je dan 12.09.2005. godine. Ovo je nedvosmisleno potvrđeno i uvidom u original uplatnice koja glasi na iznos od 400,00 KM na ime Danila Pavlovića i na njoj je kao pošiljalac upisano ime Nade Tasovac. Ovu uplatnicu, kao i uplatnicu potpisanu od strane optuženog Popovca (originale uplatnica) je po Naredbi Suda broj X-KRN-05/61 od 14.04.2006. godine Tužilaštvu BiH dostavilo Javno preduzeće Pošta Republike Srpske (RS). Naredbu je navedenom preduzeću Tužilaštvo BiH dostavilo dopisom broj KT-339/05 od 17.04.2006. godine.

I svjedok Vahidin Šahinpašić se sjeća da je u drugom kontaktu između Tasovca i Pavlovića Pavlović rekao da je dobio informaciju da je na njegov račun na Palama u pošti stigla druga uplata u iznosu od 400,00 KM. Pri tome, Pavlović je izjavio da je kontaktirao sa suprugom Tasovca i da je ona rekla da je novac uplaćen. Ovo je potvrđeno u Službenoj zabilješci SIPA-e broj 14-02/2-15/05 od 13.09.2005. godine.

Nada Tasovac tokom svjedočenja dana 21.05.2007. godine ističe da je i treći iznos od 300,00 KM poslala na zahtjev Tasovca preko Nebojše Vukoja koji je bio njihov komšija, a koji je išao prema Sarajevu u vrijeme kada je novac trebala poslati suprugu u zatvor.

Svjedok Zoran Mandić navodi da nakon što su djelatnici SIPA-e dobili saznanja o prvoj uplati novca od strane Željka Tasovca (koja je izvršena preko Slobodana Popovca dana 02.09.2005. godine), doveli su Pavlovića u Tužilaštvo gdje je dana 06.09.2005. godine u 12,00 sati održan sastanak. Navedenom sastanku su prisustvovali, pored ostalih, Danilo Pavlović i djelatnici SIPA-e Zoran Mandić, Vahidin Šahinpašić i Damir Fazlagić. Zoran Mandić, Vahidin Šahinpašić, Damir Fazlagić, kao i Samira Tanović su bili dio tima koji je ispred SIPA-e radio na slučaju Željko Tasovac.

Svjedoci Zoran Mandić i Vahidin Šahinpašić navode da je tokom sastanka Danilo Pavlović potvrdio da je često bio u kontaktu sa Tasovcem u KPZ Kula tokom perioda august-septembar 2005. godine, a u tim kontaktima Željko Tasovac mu je obećao novčanu korist za posao koji je Pavlović trebao uraditi za Tasovca.

Na ovom sastanku je dogovoreno da SIPA dovede Pavlovića u Sud BiH radi davanja izjave u vezi donošenja već spomenute naredbe o provođenju posebnih istražnih radnji, te je dana 07.09.2005. godine odlučeno da će se Danilu Pavloviću dodijeliti uloga informatora u ovom predmetu dok će Vahidin Šahinpašić imati ulogu prikrivenog istražitelja, što je zabilježeno u Službenoj zabilješci SIPA-e broj 14-02/2-9/05 od 07.09.2005. godine. Tako je na prijedlog Tužilaštva BiH broj KT-339/05 od 08.09.2005. godine, Sud BiH (sudija za prethodni postupak) narednog dana

(09.09.2005. godine) donio naredbu broj X-KRN-05/61 kojom se određuju posebne istražne radnje protiv Željka Tasovca, a koje radnje su obuhvatale nadzor i tehničko snimanje telekomunikacija, nadzor i tehničko snimanje prostorija, tajno praćenje i tehničko snimanje osoba i predmeta i prikriveni istražitelj i informator. Provođenje navedenih istražnih radnji je povjereno SIPA-i.

Uvidom u materijalne dokaze koji su prezentovani Sudu u vezi sa angažovanjem Danila Pavlovića u svojstvu informatora, Sud je zaključio da su sve ove radnje provedene na zakonit način, u skladu sa zakonskim procedurama.

Također, iz Izvještaja Eronet-a broj A-272 od 02.03.2006. godine je vidljivo da je u periodu od 01.10.2005. godine do 31.10.2005. godine prvooptuženi sa svog broja 063/805-603 ostvarivao kontakte sa svjedokom Danilom Pavlovićem na njegov broj mobilnog telefona 065/280-127. Ovaj period se u svemu podudara sa periodom u kojem su, i po navodima Pavlovića, ostvarivani kontakti sa prvooptuženim.

Svjedok Danilo Pavlović dalje tvrdi da je Tasovac ubrzo odustao od planiranog napada na Sredanovića iz razloga što su se dešavale mnoge eksplozije u Trebinju zbog čega je Tasovac smatrao rizičnim realizaciju napada na Sredanovića na način da se postavi eksploziv, te je svoj plan usmjerio na na Šćepana Dabovića. Razlog je bio taj što je Tasovac vjerovao da je Dabović potencijalni svjedok u predmetu koji se vodio protiv Tasovca.

Promjena plana se desila u periodu nakon što je Pavlović dana 09.09.2005. godine određen da postupa kao informator u ovom predmetu, te je sve buduće aktivnosti u ovom predmetu poduzimao u tom svojstvu. U službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-6-98/05 od 30.09.2005. godine je konstatovano da je dana 28.09.2005. godine u 22,30 sati Pavlović obavijestio SIPA-u da ga je tog istog dana kontaktirao prvooptuženi Tasovac i rekao mu da za novac koji je Pavloviću već predat (ukupno 1.000,00 KM) treba da izvrši fizički napad na Šćepana Dabovića koji se nalazi na izdržavanju kazne u Kazneno popravnom zavodu (KPZ) Foča.

Iz Pavlovićevog svjedočenja Sud nalazi da je razlog za napad na Dabovića bio taj što je Dabović davao informacije organima gonjenja o Tasovčevim mogućim nezakonitim radnjama.

Svjedok Šćepan Dabović je državljanin Crne Gore, a isti se u vrijeme izvršenja krivičnog djela u ovom predmetu nalazio na izdržavanju kazne u trajanju od 6 (šest) godina u KPZ Foča. Prema službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-2-23/05 od 08.06.2005. godine Dabović se bavio krivičnim djelima vezanim za drogu marihuanu, a u koje poslove je bio umiješan i Željko Tasovac, i to kao organizator grupe zajedno sa Predragom Dostićem. Prema ovoj zabilješci Dabović detaljno opisuje način na koji je vršeno prebacivanje marihuane u BiH iz susjednih zemalja, i obratno. Pored marihuane, vršeno je krijumčarenje vozila, a sam Dabović govori da je Željku Tasovcu iznajmio svoju livadu (ista se nalazila vrlo blizu granice BiH i Crne Gore) za potrebe čuvanja ukradenih vozila koje je Tasovac krijumčario. Iz navedene službene zabilješke vidljivo je da je Šćepan Dabović bio osoba koja je službenim organima pružala detaljne informacije o navodnim nezakonitim radnjama prvooptuženog. Dabović je uhapšen prilikom prevoza jednog od automobila čijim krijumčarenjem se bavio Tasovac. Nakon što je osuđen za krivično djelo organizovanja grupe, Dabović je pokušao izdejsstvovati prekvalifikaciju krivičnog djela, iz razloga što su, po njegovim navodima, organizatori grupe koja se bavila krijumčarenjem droge bili Dostić i Tasovac. Također, u pomenutoj službenoj zabilješci je navedeno kako je Dabović počeo pisati anonimne predstave o prvooptuženom i slati ih na mnoge adrese, a između ostalog i Tužilaštvu BiH gdje je jednom prilikom dao izjavu tužiocu Matsu

Matsonu u aprilu 2005. godine, a sličnu izjavu je dao i okružnom tužiocu u Trebinju, Slobodanki Gaćinović.

U službenoj zabilješci broj 17-12/2-18/06 od 15.05.2006. godine (uvedena kao prilog dopisu SIPA-e broj 17-02/7-04-1-POD-224/05 od 19.05.2006. godine) također je navedeno da Dabović tvrdi da ga je Bojan Glogovac upozorio da mu prijete opasnost podmetanja eksplozivne naprave po nalogu Željka Tasovca. Po navodima Dabovića, razlog za to je bio što je on ostvarivao kontakte sa Okružnim tužilaštvom u Trebinju, Sudom BiH i SIPA-om, kao i činjenica da je već davao izjave protiv Tasovca.

Svjedok Danilo Pavlović je od ranije imao saznanja za Dabovića da je diler droge i da je uhvaćen kad su mu našli 100 kg marihuane i 5 – 6 kg heroina. U to vrijeme, kad je Pavlović trebao da prebije Dabovića, isti se nalazio u zatvoru. Svjedok ističe da je Šćepana Dabovića trebao isprebijati, slomiti mu ruku ili nogu sa palicom, a sve to po nalogu Tasovca. U odnosu na ove okolnosti, svjedok Pavlović je u dnevniku koji je pisao tokom boravka u zatvoru (a to je bilo nakon eksplozije svjedokovog auta u maju 2005. godine) naznačio i kako mu je Tasovac dao instrukcije za napad na Šćepana Dabovića. Ovaj dnevnik je uveden kao dokaz na glavnom pretresu dana 28.02.2007. godine (plavi rokovnik označen sa "Privredna banka a.d. Srpsko Sarajevo, 2003.", a koji rokovnik je Pavlović predao SIPA-i a tom prilikom je Pavlović sačinio bilješku sa svojim potpisom i u njoj napisao da je predao rokovnik (zabilješka od 19.04.2006. godine)). Svjedok je također objasnio da, iako je rokovnik u stvari bio obilježen za 2003. godinu, događaji koji su zabilježeni su se dešavali tokom 2005. godine.

U navedenom rokovniku svjedok je zabilježio, između ostalog, da je Tasovca označavo sa slovom X, iz razloga što se bojavao da bi mu neko u zatvoru mogao gledati u zabilješke koje je vodio. Za dan 28.09.2005. godine svjedok je zabilježio da je dao broj svog mobitela Tasovcu, dok mu je Tasovac sa druge strane rekao da otkazuje Gorana (Sredanovića), da ima preče, da se prebije ruke ili noge Daboviću, a cijena za to će biti 1.500,00 KM. Dan nakon toga, 30.09.2005. godine svjedok bilježi da se sastao sa Tasovcem u kantini kada mu je Tasovac rekao da treba da odradi „Brku“, te da će u nedjelju doći momak koji će Pavloviću dati novac za to. Svjedok konstatuje da je Brko vjerovatno bio Šćepo Dabović iz razloga što on ima brkove, pa ga tako zovu. Također, u bilješkama od tog dana Pavlović je naveo da mu je optuženi Tasovac naglasio da je momak koji mu treba donijeti novac u nedjelju bio u posjeti Tasovcu nekoliko dana prije. U vezi sa tim, dana 01.10.2005. godine je zabilježeno da je svjedok Pavlović dobio poruku od Tasovca koja glasi ovako „Ovaj momak što će donijeti pare se zove Nešo.....broj telefona je 065/460-781“. Dana 02.10.2005. godine svjedok ističe da je bio sa agentom Damirom, našao se sa momkom, dobio od njega 300,00 KM, ne poznaje momka, poslao je poruku Tasovcu da je primio pare. Na kraju bilješki svjedok Pavlović je naznačio da je "Tasin čovjek" bio "Nešo".

Konzistentne iskaze u odnosu na okolnosti planiranja napada na Šćepana Dabovića su dali i Vahidin Šahinpašić, Samira Tanović i Damir Fazlagić (također pripadnici tima koji je radio na predmetu Tasovac, a kojima je nadređeni bio Zoran Mandić). Svjedokinja Samira Tanović, između ostalog, navodi da je obavila razgovor sa Šćepanom Dabovićem (razgovor je inicirao sam Dabović), u kojem je on tvrdio da je nepravedno osuđen. Tokom tog razgovora Dabović je pričao kako je radio za Predraga Dostića i za Tasovca, kako je vršio krijumčarenje marihuane preko državne granice, kako je ukradena vozila čuvao na svom imanju i dalje ih prevozio do Crne Gore, a spominjao je i veći broj falsifikovanih novčanica koje je donio iz Crne Gore. Navodi svjedoka su potvrđeni u Službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-2-23/05 od 08.06.2005. godine, koju je sačinila svjedokinja Tanović sa kolegama (Semir Šarić i Luka Lugonja). Ova svjedokinja ističe da su u SIPA-i imali saznanja da

je Luka Miljković bio (u zatvoru zbog istog dijela kao i Dabović) osoba koja prenijela Željku Tasovcu informaciju da je Dabović trebao svjedočiti protiv njega. Navodi svjedokinje su zabilježeni u Službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-6-98/05 od 30.09.2005. godine.

I sam svjedok Luka Miljković navodi da je u toku njegovog boravka u zatvoru u Foči (prema njegovim navodima, u zatvoru u Foči je od decembra 2002. godine) 2006. godine u istom zatvoru bio i Šćepan Dabović. Svjedok Miljković ističe da je Dabović svima pričao da je došao do saznanja da je trebao biti pretučen, te da je pušten iz zatvora da ide na vikend kući upravo da bi izbjegao napad. Dabović je svjedoku Miljkoviću rekao da je razlog za taj napad činjenica da je pravosudnim i istražnim organima davao izjave protiv Tasovca.

Svjedok Miljan Glogovac tvrdi da je poslije hapšenja Željka Tasovca 2004. godine čuo od nekih lica (čija imena ne navodi) da je Tasovac preko lica po imenu Elez (za kojeg je poznato da je iz Foče) prijetio Šćepi tada kad je došao u zatvor (Tasovac je izdržavanje kazne zatvora počeo 16.12.2005. godine), te da oni nisu bili u dobrim odnosima.

Također, izvedeni materijalni dokazi na ovu okolnost, i to Službena zabilješka broj 14-12/1-6-98/05 od 30.09.2005. godine i Službena zabilješka SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-5-97/05 od 30.09.2005. godine potvrđuju navode svjedoka Pavlovića, kao i službenih lica zaposlenih u SIPA-i koji su radili na ovom predmetu. Prema prvoj od ovih zabilješki SIPA je imala operativna saznanja da je prvobitni plan Željka Tasovca bio da se izvrši fizički napad na Gorana Sredanovića, a koji plan je promijenjen jer je, po procjeni SIPA-e, Tasovac saznao da bi Šćepan Dabović mogao svjedočiti na Sudu protiv njega. U drugoj zabilješci je konstatovano da je Danilo Pavlović dana 30.09.2005. godine u 12,06 sati sa mobilnog telefona 065/274-107 pozvao djelatnike SIPA-e (Samiru Tanović i Damira Fazlagića) i prenio im da ga je kontaktirao Željko Tasovac rekavši mu da će mu novac za izvršenje fizičkog napada na Šćepu Dabovića predati lice koje je njegov prijatelj i često mu dolazi u posjetu u Kulu. Pri tome, u ovoj službenoj zabilješci je navedeno da je taj Željkov prijatelj bio kod njega u posjeti u nedjelju 25.09.2005. godine.

Svjedok Zoran Mandić je potvrdio navode ostalih svjedoka i dodatno pojasnio kako su djelatnici SIPA-e (nakon što je od Pavlovića dobila informaciju o planiranju ovog napada) sa planiranim napadom na Dabovića upoznali upravnika zatvora u Foči, Rada Gagovića. On tvrdi da su u dogovoru sa Gagovićem odveli Dabovića na razgovore u SIPA-u i Tužilaštvo BiH tokom kritičnog vikenda. Ovi navodi su konstatovani u Službenoj zabilješci broj 14-12/1-6-98/05 od 30.09.2005. godine. U pogledu ovih okolnosti konzistentan iskaz je dala i Samira Tanović.

Imajući u vidu da je Dabović sklonjen iz zatvora u dogovoru SIPA-e i uprave zatvora napad od strane Pavlovića nije ni realizovan, a Tasovac nije imao daljih instrukcija za Pavlovića po tom pitanju. Svjedok Pavlović ističe da nije stupio u kontakt sa Dabovićem, niti je išta poduzeo po pitanju napada na istog.

Svjedok Zoran Deretić koji je svjedočio u korist odbrane prvooptuženog Tasovca je na pretresu održanom dana 21.05.2007. godine naveo da je on također izdržavao kaznu zatvora u KPZ Kula u vrijeme kada su u KPZ Kula bili i svjedok Pavlović i Željko Tasovac. Svjedok ističe da je bio smješten u istoj ćeliji sa Danilom Pavlovićem, te da je imao određena saznanja o radnjama Pavlovića tako što je mogao čuti telefonske razgovore koje je Pavlović vodio sa drugim licima. Deretić je naveo da je čuo od Pavlovića da on od Tasovca traži novac u iznosu od 20.000,00 KM za transkripte koje je imao a koji su sadržavali informacije koje terete Tasovca. Prema njegovom svjedočenju, Tasovac nije udovoljio Pavlovićevom zahtjevu.

Sud nalazi da čak i da je ovaj iskaz svjedoka Deretića istinit, on ne utiče na krivicu Željka Tasovca u pogledu izvršenog podstrekavanja Danila Pavlovića na krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede Šćepanu Daboviću. Naime, sama činjenica da je Pavlović navodno „ucjenjivao“ Tasovca ne znači da njihovi razgovori u vezi planiranja napada na Gorana Sredanovića i Šćepana Dabovića nisu vođeni. Čak naprotiv, ako je ova Deretićeve tvrdnja tačna, ona ukazuje na to da je Pavlović posjedovao dokaze koji su inkriminirali Tasovca.

U vezi konstatacije odbrane prvooptuženog tokom glavnog pretresa dana 06.03.2007. godine da je Danilo Pavlović postupao u svojstvu informatora jedino u cilju saznavanja ko pravi eksplozivne naprave u Trebinju (po navodima Pavlovića djelatnici SIPA-e mu nisi posebno spomenuli Tasovca niti su mu predočili za šta je Tasovac optužen), Sud cijeni da su navodi odbrane neosnovani.

Naime, Sud nalazi da je za vrijeme obavljanja svog zadatka Pavlović stupio u kontakt sa prvooptuženim Tasovcem u zatvoru u kojem su obojica izdržavali kaznu. Ubrzo nakon toga je i sam prvooptuženi počeo da planira izvršenje krivičnih djela preko Danila Pavlovića, a o čemu je Pavlović odmah obavijestio SIPA-u. U tom smislu, svjedok Zoran Mandić je tokom svjedočenja potvrdio da je cilj angažovanja Danila Pavlovića bio upravo pribavljanje informacija o počiniocima krivičnih djela vezanim za postavljanje eksplozivnih naprava u Trebinju. Pri tome, Mandić ističe da je vezano za Tasovca motiv kontakta sa njim bio pritisak na svjedoke koristeći eksplozivne naprave. SIPA je do ovog saznanja (vezano za pritisak na svjedoka od strane Tasovca) došla nakon prvog kontakta između Pavlovića i Tasovca, vezano za postavljanje eksplozivne naprave određenim licima u Mostaru koja su dugovala novac Tasovcu. Nakon toga, Pavlović je uz saradnju sa SIPA-om, nastavio raditi u svojstvu informatora, prikupljajući informacije od Tasovca o krivičnim djelima koje je on planirao. Ovo je potvrđeno kako iskazima svjedoka, tako i predloženom materijalnom dokumentacijom, kako je dalje opisano.

Nakon što je Tasovac osuđen na 3 (tri) godine zatvora, isti više nije kontaktirao Danila Pavlovića, a Pavlović je SIPA-i prenio da je trebao da uradi te poslove koji bi predstavljali krivično djelo ometanja rada pravosuđa. Također, bitno je napomenuti da nijedno od planiranih krivičnih djela nije realizovano. U odnosu na ove navode saglasni su iskazi svjedoka Danila Pavlovića, Samire Tanović i Damira Fazlagića, a isto je konstatovano i u Službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-5-152/05 od 02.12.2005. godine.

Tvrdnje odbrane trećeoptuženog Radića i petooptuženog Šarabe tokom glavnog pretresa održanog dana 20.03.2007. godine, kao i tvrdnja odbrane prvooptuženog prilikom iznošenja završnih riječi da su djelatnici SIPA-e službena lica i istražni organi ovlaštene po članu 2. ZKP BiH (ovlaštene istražni organi tužioca) koji su provodili posebne istražne mjere, te ne mogu imati svojstvo svjedoka, ne mogu svjedočiti o okolnostima djela i mogu svjedočiti samo o provođenju posebnih istražnih radnji, Sud nalazi neosnovanim. Sama uloga službenih lica je upravo ta da rade na otkrivanju i gonjenju počinitelja krivičnih djela. Ukoliko bi se svjedočenja ovakvih lica ograničila nelogičnim formalnim argumentima samo na puki opis radnji koje su poduzimale, bez mogućnosti punog svjedočenja o događajima i okolnostima vezanim za činjenje krivičnih djela, postupak pred Sudom bi bio znatno otežan i interesi pravde bi bili dovedeni u pitanje.

U odnosu na te navode, Svjedok Zoran Mandić svjedoči da su imali niz izjava lica koja su saslušavali, kao i materijalne dokaze – podatke koji su nastali na osnovu rada vezano

za konkretne predmete. On pojašnjava se jedan dio saznanja bazira na informativnim razgovorima sa svjedocima, jedan dio na posebnim istražnim radnjama, a jedan dio su operativna saznanja.

Sud je uzeo u obzir ove navode Mandića, te je iskaze djelatnika SIPA-e, kao i materijalne dokaze koji su uvedeni kroz njihova svjedočenja, cijenio u skladu sa ostalim izvedenim dokazima. Imajući to u vidu, Sud nalazi da između iskaza djelatnika SIPA-e, te iskaza prethodno navedenih svjedoka kao i materijalnih dokaza izvedenih u odnosu na okolnosti planiranja izvršenja krivičnog djela od strane Tasovca preko Danila Pavlovića, postoji međusobna veza i ovi dokazi u svojoj ukupnosti isključuju svaku drugu verziju događaja od one opisane u tački 2. optužnice, u vezi sa napadom na Šćepana Dabovića.

Materijalni dokazi i svjedočenja data u toku glavnog pretresa izvan svake sumnje dokazuju da je prvooptuženi Tasovac nizom radnji usmjerenih ka izvršenju fizičkog napada na Dabovića Željko Tasovac podstrekavao Danila Pavlovića na krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede, propisano u KZ RS gdje optuženi Željko Tasovac daje upute šta Danilo Pavlović treba da učini Šćepanu Daboviću (da ga teško tjelesno povrijedi, slomi ruku i nogu istom) dajući mu novac, kontaktira intenzivno sa Pavlovićem, jasno je po nalaženju Suda sve s ciljem stvaranja i učvršćivanja odluke kod Pavlovića, što je sve jasno upravljeno na izvršenje krivičnog djela, u ovom slučaju nanošenja teške tjelesne povrede. Upravo u ovim radnjama optuženog Željka Tasovca Sud nalazi sva bitna obilježja bića krivičnog djela podstrekavanja na nanošenje teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS.

Kad se uzmu u obzir sve okolnosti, utvrđene činjenice i radnje koje je optuženi preduzeo sve jasno ukazuje na svijest, volju i namjeru optuženog da pribavljanjem finansijske koristi Pavloviću kod Pavlovića stvori odluku na izvršenje krivičnog djela usmjerenog prema Šćepanu Daboviću. Također, nesporno je da je podstrekavanje bilo upravljeno protiv Dabovića iz razloga što je Tasovac vjerovao da je Dabović svjedok u postupku koji se vodio protiv njega.

Sud je prilikom ocjene dokaza za ovo krivično djelo imao u vidu i ostale izvedene dokaze tokom glavnog pretresa. Međutim, kako ti dokazi nisu imali bitan uticaj na utvrđeno činjenično stanje i zaključke koje je Sud stekao na osnovu dokaza ocijenjenih u presudi, Sud im nije pridavao poseban značaj, niti je vršio detaljnu analizu istih.

Kako Sud u toku ovog postupka nije našao niti jednu činjenicu ili okolnost koje bi dovele u pitanje mogućnost optuženog da shvati značaj svoga djela i da upravlja svojim postupcima nalazi da je optuženi prilikom izvršenja predmetnog krivičnog djela postupao u stanju uračunljivosti.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije, Sud je cijenio sve okolnosti relevantne za odmjeravanje kazne. Tako je od olakšavajućih okolnosti uzeo u obzir da se radi o porodičnom čovjeku, kao i da se tokom postupka držao korektno pred Sudom. Na strani otežavajućih okolnosti Sud je na strani optuženog cijenio činjenicu da je on ranije osuđivan (više puta) i to: presudom Osnovnog suda Trebinje broj KA-35/01 od 16.03.2001. godine za krivično djelo nedozvoljeni prelaz državne granice iz člana 380. stav 2. KZ RS kojom presudom mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i novčana kazna u iznosu od 400,00 KM; presudom Osnovnog suda Trebinje broj KA-205/01 od 14.03.2002. godine za teško djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja (kojom prilikom je poginuo pješak) iz člana 186. stav 3. i 4. KZ RS, kojom presudom mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci; presudom Osnovnog suda Trebinje broj KA-174/02 od 25.12.2002. godine za krivično djelo prikrivanje iz člana 236. stav 1. i 3. KZ RS, kojom presudom mu je izrečena kazna

zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca; presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. KZ BiH i dr., kojom presudom mu je izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. U skladu sa općim pravilima o odmjeraivanju kazne iz člana 37. KZ RS, kao i naprijed navedenih okolnosti, Sud je optuženog oglasio krivim i izrekao mu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine dana. Na osnovu člana 43. KZ RS Sud je kao utvrđenu kaznu uzeo kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine dana, izrečenu pravosnažnom presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, te ga uz primjenu člana 42. KZ RS osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci. U jedinstvenu kaznu zatvora će se u skladu sa članom 44. KZ RS uračunati izdržani dio kazne po ranijoj presudi i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru od 30.06.2007. godine do 06.06.2007. godine.

Uzajamnom ocjenom svih okolnosti, uzimajući u obzir i težinu krivičnog djela i krivične odgovornosti optuženog, Sud nalazi da će se utvrđenom kaznom naprijed navedenom za počinjeno krivično djelo podstrekavanje na nanošenje teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 23. KZ RS, te izrečenom jedinstvenom kaznom zatvora postići svrha kažnjavanja u smislu odredbi člana 28. KZ RS, odnosno ciljevi generalne i specijalne prevencije u smislu da će ista djelovati na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela, a da će istovremeno djelovati i na svijest građana o opasnosti i štetnosti činjenja krivičnih djela i opravdanosti kažnjavanja počinioca.

Sud oslobodio optužene Tasovca, Ateljevića, Radića i Šarabu za krivična djela pod tačkom 1. optužnice

Kada je u pitanju tačka 1. optužnice krivičnopravne radnje za koje su se teretili optuženi Željko Tasovac, Miodrag Ateljević, Dražen Radić i Nikola Šaraba Sud nije našao dokazanim da su optuženi počinili krivičnopravne radnje kako je to bliže navedeno u tački 1. optužnice, zbog čega je donesena odluka da se isti oslobode od optužbe na temelju odredbi člana 284. tačka c) ZKP BiH.

Naime, sam pojam zločinačke organizacije prema KZ BiH definisan je kao „organizovana grupa ljudi od najmanje 3 (tri) osobe koja postoji neko vrijeme, djelujući u cilju učinjenja jednog ili više krivičnih djela za koja se po zakonu može izreći kazna zatvora 3 (tri) godine ili teža kazna.“

Odredbe člana 250. KZ BiH propisuju: (1) „Ko učini krivično djelo propisano zakonom Bosne i Hercegovine kao pripadnik organizovane grupe kriminalaca, ako za pojedino krivično djelo nije propisana teža kazna, kaznit će se kaznom zatvora najmanje tri godine“ (2) Ko kao pripadnik organizovane grupe kriminalaca učini krivično djelo propisano zakonom Bosne i Hercegovine za koje se može izreći kazna zatvora tri godine ili teža kazna, ako za pojedino krivično djelo nije propisana teža kazna, kaznit će se kaznom zatvora najmanje pet godina“. (3) Ko organizira ili bilo kako rukovodi organizovanom grupom kriminalaca koja zajedničkim djelovanjem učini ili pokuša krivično djelo propisano zakonom Bosne i Hercegovine, kaznit će se kaznom zatvora najmanje deset godina ili dugotrajnim zatvorom“.

Prema navodima tačke 1. optužnice u periodu od 04. do 11.07.2005. godine u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, Željko Tasovac, Nikola Šaraba, Miodrag Ateljević i Dražen Radić, zajedno kao pripadnici organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio Željko Tasovac iz zatvora Kula u Istočnom Sarajevu, na osnovu prethodnog dogovora, Nikola Šaraba je organizovao postavljanje eksplozivne naprave ispred kuće Nenada Darmanovića, potencijalnog svjedoka u

krivičnom predmetu protiv Tasovca na Sudu BiH, s ciljem da ga ubije, dajući upute Draženu Radiću i Miodragu Ateljeviću da postave eksplozivnu napravu, što su Miodrag Ateljević i Dražen Radić i učinili. Napravu je kasnije deaktivirao FUFOR.

Nesporno je da je optuženi Nikola Šaraba posjetio Željka Tasovca dana 07.07.2005. godine u pritvorskoj jedinici u KPZ Kula – Istočno Sarajevo. Dakle, ako se ima u vidu ova činjenica, te vrijeme kada je postavljena eksplozivna naprava ispred kuće Nenada Darmanovića, sasvim sigurno je da je to bilo nekoliko dana prije postavljanja eksplozivne naprave. Činjenicu o ovoj posjeti potvrdio je i svjedok Zdravko Trklja koji ističe da je CJB Trebinje poslao dopis Kazneno popravnom zavodu Kula (KPZ Kula) u vezi sa posjetama Tasovcu u dane prije pronalazjenja eksplozivne naprave, na što je dobijena informacija da je dan – dva prije kritičnog događaja (pronaska eksplozivne naprave pred kućom Darmanovića) Tasovca u zatvoru posjetio Nikola Šaraba (Obavještenje RS KPZ Istočno Sarajevo broj 01-017-396/05 od 13.07.2005. godine upućeno MUP-u CJB Trebinje).

Bez sumnje, činjenice i okolnosti na koje su ukazali svjedoci Danilo Pavlović i Nenad Darmanović ukazuju da su se Željko Tasovac i Nikola Šaraba međusobno poznavali.

O činjenici da je došlo do navedene posjete svjedočili su i Nenad Darmanović i Danilo Pavlović. Pavlović je detaljno svjedočio o okolnostima koje se vežu za kontakte Tasovca i Šarabe u ovom periodu. Prema svjedočenju svjedoka Pavlovića, Šaraba ga je kontaktirao telefonom u danima neposredno prije posjete Tasovcu te ga pitao zašto ga Željko Tasovac zove u posjetu. Pavlović tvrdi da mu je i sam Tasovac pričao o posjeti Šarabe. Saznanje Pavlovića o posjeti Nikole Šarabe Željku Tasovcu po Tasovčevom pozivu je zapisano i na stranici dnevnika koji je svjedok Pavlović vodio (ranije spomenuti plavi rokovnik) označenoj sa 1. januar.

Iako je ova posjeta nesporna, u nedostatku bilo kakvih konkretnih direktnih dokaza ili svjedočenja o sadržini razgovora između Tasovca i Šarabe, sama činjenica ove posjete ni u kom slučaju nije dovoljna da Sud izvan razumne sumnje zaključi da je njena svrha bio dogovor u vezi organizovanja napada na Nenada Darmanovića, i to preko Miodraga Ateljevića i Dražena Radića kao izvršilaca planiranog krivičnog djela. Svjedočenja o okolnostima posjete koja su Sudu prezentirana u toku glavnog pretresa daju puke špekulacije o ovoj posjeti kao i o navodnom dogovoru između optuženih Tasovca i Šarabe. Ni svjedočenja o ranijem lošem odnosu Tasovca i Šarabe, te o iznenadnom Tasovčevom pozivu Šarabi ne daju nikakve direktne indicije o navodima koji se optuženim stavljaju na teret. Niko od navedenih svjedoka nije pružio bilo kakvo neposredno saznanje, niti bilo kakav pouzdan dokaz da je razgovor koji su vodili optuženi Šaraba i Tasovac bio u vezi planiranja napada na Nenada Darmanovića.

U pogledu Ateljevića i Radića koji se također pominju kao pripadnici organizovane grupe kojom je rukovodio Željko Tasovac, jedino što je Sud mogao zaključiti na osnovu provedenih dokaza je da su ova dva lica često viđana zajedno u i oko Trebinja, te da su postojala indirektna operativna saznanja policijskih agencija o tome da su ova lica uključena u određene nezakonite radnje.

Svjedoci Obrad Vladušić, Goran Lazić i Zdravko Trklja kazuju da su Ateljevića i Radića stalno viđali zajedno u društvu. I svjedok Žarko Laketa, pomoćnik direktora Državne granične službe (DGS) je svjedočio da su mu imena Ateljevića i Radića od ranije poznata, te da su isti često spominjani u vezi sa Šarabom. Svjedoci Zoran Mandić i Damir Fazlagić, djelatnici SIPA-e (u kritičnom periodu radili su u SIPA-i, Regionalni ured Mostar), tokom svjedočenja tvrde da su imali operativna saznanja da je naručilac eksplozivne naprave pronađene ispred kuće Nenada Darmanovića bio Željko Tasovac, a da je organizator bio Nikola Šaraba. Također, iz operativnih saznanja, ovi svjedoci

vjeruju da je motiv postavljanja naprave kod kuće Darmanovića uticaj na svjedoka koji je trebao svjedočiti u postupku protiv Tasovca.

Nije sporno da su optuženi često međusobno kontaktirali putem telefona što je vidljivo iz objektivne dokumentacije: Dopis SIPA-e, broj 17-02/7-04-1-PT-224/05 od 25.09.2006. godine, Listing poziva na telefonski broj 059/223-164, Dopis Telekoma Srpske broj 02-780-2/06 od 22.06.2006. godine, Dopis MOBI'S broj 1-208/05 od 30.03.2006. godine, Izvještaj Eronet-a broj A-272 od 02.03.2006. godine.

Elvir Mraković, je saslušan u svojstvu vještaka na pretresu dana 20.04.2007. godine u svojstvu vještaka. On je sačinio analizu telefona oduzetih od optuženih kao i pripadajućih kartica, te ustanovio obim telefonske komunikacije između njih. Tom prilikom je utvrđeno da je bilo 1230 telefonskih kontakata između telefona koje koriste Željko Tasovac i Slobodan Popovac, 101 kontakt između Tasovca i Nikole Šarabe, 33 kontakta između Tasovca i Nebojše Vukoja, 137 kontakata Tasovca i Miodraga Ateljevića, 1 kontakt između Miodraga Ateljevića i Dražena Radića i 3 kontakta optuženog Slobodana Popovca i drugooptuženog Ateljevića. U periodu od 05.07.2005. godine do 12.07.2005. godine ostvareno je 38 kontakata između Tasovca i Popovca, 10 kontakata između Tasovca i Šarabe, 1 kontakt između Željka Tasovca i Nebojše Vukoja.

Dražen Mandić je Mrakoviću dostavio podatke na osnovu kojih je Mraković sačinio analize. I Mandić je djelatnik SIPA-e i saslušan je u svojstvu vještaka Tužilaštva. Ovaj vještak je skinuo podatke sa 9 mobilnih telefona, 7 SIM kartica, 3 memorijske kartice (od kojih se jedna nalazila u telefonu) i dva računarska kućišta. Vještak napominje da je njegova uloga bila da skinu što je moguće više podataka sa dostavljene opreme i da se ti podaci dostave analitičarima, a u ovom slučaju analizu je, kako je već navedeno, vršio Elvir Mraković. Bitno je napomenuti da su Mraković i Mandić analize sačinili na bazi operativnih saznanja, što, u nedostatku drugih konkretnih dokaza vezanih za navode o kivičnim radnjama, ne može predstavljati pouzdan osnov za dokazivanje.

Jasno je da su se ova lica poznavala, pa i to da su u relevantnom periodu ostvarivala kontakte. Međutim, Sudu ni na koji način nije dokazano šta je bio sadržaj tih kontakata niti je dokazano da su ovi kontakti imali ikakve veze sa navodnim činjenjem krivičnih djela koja se optužnicom stavljaju na teret. U ovakvom postupku nedopustivo je da Sud, bez ikakvog direktnog dokaza, donosi slobodne zaključke na osnovu okolnosti. Iskazi svjedoka koji su saslušani tokom postupka ne predstavljaju pouzdana neposredna saznanja o tome da je postojao dogovor između optuženih Željka Tasovca, Miodraga Ateljevića, Dražena Radića i Nikole Šarabe da se postavi eksplozivna naprava ispred kuće Nenada Darmanovića. U tom smislu, ni predočena materijalna dokumentacija ne pruža osnov za vjerovanje da se u ovom konkretnom slučaju radilo o organizovanoj grupi ljudi, kojom je rukovodio optuženi Željko Tasovac, a čiji pripadnici u smislu KZ BiH su bili Ateljević, Radić i Šaraba.

Tužilaštvo je Sudu predočilo dokumentaciju koja se odnosi na ranije kriminalne radnje lica optuženih pod tačkom 1. optužnice, i to: Dopis SIPA-e Regionalni ured Mostar, broj 14-12/1-1-1595/05 od 14.11.2005. godine, Dopis RS MUP CJB Trebinje, broj 14-02/4-5275/05 od 11.11.2005. godine, Dopis RS MUP CJB Trebinje, broj 14-02/4-230-281 od 22.11.2005. godine i Izvod kaznene evidencije SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 17-13/1-5-POD/PT-275/06 od 10.07.2006. godine, a iz koje dokumentacije nedvosmisleno proizilazi da su optuženi Željko Tasovac, Dražen Radić i Nikola Šaraba osobe koje imaju kriminalnu prošlost (isti su evidentirani u kaznenoj evidenciji), dok protiv optuženog Miodraga Ateljevića postoje podnesene krivične prijave. Međutim, Sud na osnovu činjenice da su ova lica bila ranije osuđivana ili bila predmet krivične prijave ne može zaključiti da su ova lica učestvovala u izvršenju krivičnog djela iz tačke 1. optužnice.

Svi navedeni dokazi koje je Tužilaštvo izvelo u odnosu na okolnost postojanja organizovane grupe kriminalaca, bili su na razini indicija, bez utemeljenja u činjenicama. Sud zaključuje da ovakav skup indicija nije dovoljan da van svake sumnje stvori zaključak kod Suda da je takva zločinačka organizacija zaista i postojala i djelovala u određenom vremenskom periodu, te da se u okviru nje izvršilo krivično djelo koje se stavlja na teret optuženim licima pod tačkom 1. optužnice.

Pod tačkom 1. optužnice Željko Tasovac se tereti za počinjenje krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. KZ BiH u svojstvu organizatora odnosno lica koje je rukovalo zločinačkom organizacijom, a koja organizacija je u ovom slučaju oformljena u cilju izvršenja krivičnog djela ometanja rada pravosuđa.

Kao što je već opisano, Sud ne nalazi dokazanim postojanje organizovane grupe u vezi sa postavljanjem eksplozivne naprave ispred kuće Nenada Darmanovića na način kako se to navodi u optužnici, pa u tom smisu nije dokazano ni to da je optuženi Željko Tasovac rukovodio takvom organizovanom grupom.

Optuženi Željko Tasovac, Miodrag Ateljević, Dražen Radić i Nikola Šaraba se dalje terete da su počinili krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS. Uz to, ova lica su, kako je već ranije pomenuto, optužena za izvršenje krivičnog djela organizovanog kriminala iz člana 250. u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH. Konkretno, oni su optuženi da su kao pripadnici organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio optuženi Željko Tasovac pokušali da ubiju Nenada Darmanovića tako što su Miodrag Ateljević i Dražen Radić postavili eksplozivnu napravu ispred kuće Nenada Darmanovića, a sve iz razloga što je Željko Tasovac (koji je navodno rukovodio ovom organizovanom grupom) vjerovao da je Darmanović svjedok u krivičnom predmetu Suda KPV-10/05, te je na taj način htio da spriječi dokazivanje u tom predmetu.

Imajući u vidu prethodno navedeno, iz dokaza izvedenih tokom glavnog pretresa Sud ne može izvan svake sumnje zaključiti da su optuženi Miodrag Ateljević i Dražen Radić bili povezani sa postavljanjem eksplozivne naprave. Sud cijeni da nije dokazano da su optuženi Ateljević i Radić kupili eksplozivnu napravu od Noke, te je postavili na mjesto zločina ne uspijevajući je aktivirati. Vezano za krivično djelo ubistva u odnosu na Željka Tasovca i Nikolu Šarabu, Sud nalazi da niti jedan izvedeni dokaz, kako subjektivni, tako i objektivni, nije potvrdio da su oni imali ikakve veze sa postavljanjem naprave ispred kuće Darmanovića.

Niko od ispitanih svjedoka nije potvrdio da je vidio da su Miodrag Ateljević ili Dražen Radić uzeli od nekoga eksplozivnu napravu, da su tu napravu postavili ispred kuće Nenada Darmanovića, kao i da su optuženi imali bilo kakav motiv za takvo što. U skladu sa ovakvim zaključkom je i predočena materijalna dokumentacija.

Također, u odnosu na optuženog Nikolu Šarabu, sama činjenica da je on bio poznat kao lice koje je povezano sa velikim brojem eksplozija (što je, između ostalog, konstatovano i u Dopisu SIPA-e broj 14-02/2-224/05 od 12.07.2005. godine) ne dokazuje da je isti bio umiješan i postavljanje eksploziva kako je navedeno u tački 1. optužnice.

Krivično djelo ubistva pretpostavlja umišljajno lišavanje života drugog lica. Prema tome, neophodno je postojanje umišljaja kod počinioca, odnosno da je *“učinilac bio svjestan svog djela i htio njegovo učinjenje”* (direktni umišljaj) ili da je *“učinilac bio svjestan da zbog njegovog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posljedica, ali je pristao na njeno nastupanje”*.

Radnja izvršenja ovog krivičnog djela nije određena precizno na način da su nabrojane djelatnosti kojima se prouzrokuje smrt drugog lica, već je određena posredno na način što je opisana posljedica - lišavanje života. Na taj način su obuhvaćene sve radnje koje mogu dovesti do ovakve posljedice. U ovom konkretnom slučaju, optuženima se na teret stavlja pokušaj ubistva. Prema tome, ovdje se radi o situaciji u kojoj su optuženi, po navodima optužnice, umišljajno započeli izvršenje krivičnog djela ubistva Nenada Darmanovića. Taj pokušaj se, po tvrdnji tužioca, ogleda u činjenici da su oni postavili eksplozivnu napravu ispred kuće Nenada Darmanovića sa namjerom da je aktiviraju i time počine ubistvo Darmanovića, ali je djelo ostalo u pokušaju jer optuženi Ateljević i Radić nisu znali aktivirati postavljenu napravu.

Iz dokaza izvedenih tokom glavnog pretresa, Sud nalazi da je nesporno da je dana 11.07.2005. godine ispred kuće Nenada Darmanovića u Trebinju, ulica Bilečki put bb, pronađena eksplozivna naprava. Također, nesporno je da je naprava postavljena tokom noći 10.07.2005. godine/11.07.2005. godine. Ovakav zaključak Sud je donio na osnovu predočenih subjektivnih i objektivnih dokaza. Naime, nesporno je da je dana 11.07.2005. godine Centar javne bezbjednosti (CJB) Trebinje zaprimio usmenu krivičnu prijavu Milana Darmanovića o pronalasku nepoznate naprave koju je uočio na prilaznom putu ispred kuće na adresi Bilečki put 59, Trebinje, vlasništvo Ljube Darmanović, a u kojoj stanuju sa porodicama i njegovi sinovi Nenad, Milan i Dragan Darmanović. Ova prijava evidentirana je Zapisnikom o usmenoj krivičnoj prijavi od 11.07.2005. godine, sačinjenom od strane Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske (MUP RS), Stanica policije Trebinje (potpisnici Goran Lazić, Obrad Vladušić i Milan Darmanović kao prijavitelj), kao i Službenom zabilješkom Obrada Vladušića broj 14-01/2-211-1305/05 od dana 11. jula 2005. godine.

Na pretresu dana 02.02.2007. godine svjedok Milan Darmanović opisuje napravu kao najlon kesu koja je sadržavala okrugli predmet oblika male flaše ili limene konzerve promjera 10-15 centimetara i koja je bila omotana ljepljivom trakom. Svjedok navodi da su iz kese virile žice koje su na krajevima imale džek (spojnicu za kablove).

U toku glavnog pretresa o okolnostima vezanim za pronalazak ove naprave svjedočili su i Obrad Vladušić, vođa sektora u CJB Trebinje i Goran Lazić, djelatnik u CJB Trebinje, koji su po primitku usmene krivične prijave izašli na teren radi obezbjeđenja samog lica mjesta, što je sve dalje navedeno i u Dopisu SIPA-e Regionalni ured Mostar, broj 14-12/2-1014/05 od 29.07.2005. godine, kojeg je sačinio Vahid Alagić, djelatnik SIPA-e. Svjedočenje Gorana Lazića potvrđuje opšti opis naprave koji je dao Nenad Darmanović. Naime, Lazić opisuje predmet kao napravu zamotan u selotejp traku i spojenu vani sa dvije žice vezane džekom. I svjedok Vladušić također navodi da ga je izgled predmeta, uključujući njegovo tijelo i spojene žice, navodio na zaključak da se radi o eksplozivnoj napravi iako u svojoj službi nije vidio ništa slično. Službena zabilješka Obrada Vladušića broj 14-01/2-211-1305/05 od dana 11. jula 2005. godine potvrđuje svjedočenja Lazića i Vladušića, gdje, između ostalog, stoji da je naprava bila „smještena u najlonsku kesu bijele boje omotana braon ljepljivom trakom sa izvučenim kablovima iz unutrašnjosti tijela naprave.“ U zabilješci također stoji da se pretpostavilo da se radi o elektronskoj eksplozivnoj napravi koja se aktivira na daljinsko upravljanje. Prema Zapisniku o uviđaju CJB Trebinje od 11.07.2005. godine broj 14-02/4-25/05 koji je sačinio Zdravko Trklja, inspektor u Odjelu kriminalističke policije u Trebinju, pošto se pretpostavljalo da se radi o količini plastičnog eksploziva čijim aktiviranjem bi nastale velike posljedice, saobraćaj na magistralnom putu Trebinje-Bileća (koji prolazi nekih 8 metara od kuće Darmanovića) je preusmjeren na bezbjedno stanje. Detaljan izgled magistralnog puta i položaja kuće Darmanovića u odnosu na isti je prikazan na

fotografijama B1 – B7 iz fotodokumentacije sačinjene od strane SIPA-e, Regionalni ured Mostar.

Svjedok Maksim Mrakić, koji je pozvan na lice mjesta nakon dolaska Lazića i Vladušića radi deaktiviranja uređaja, je deminer u Regionalnom uredu civilne zaštite i njegove dužnosti obuhvataju uništavanje neeksplozivnih ubojnih sredstava. On opisuje da predmet liči na «200 grama kafe, zamotano u kesu i omotano sivom selotejp trakom», ali ne potvrđuje postojanje džeka ili žica koje vire iz kese. Međutim, ovaj svjedok je također prisustvovao velikom broju ovakvih događaja pa u tom smislu i sam priznaje da se ne sjeća svih detalja vezanih za dan 11.07.2005. godine. On u unakrsnom ispitivanju od strane odbrane trećeoptuženog navodi da se na licu mjesta nije moglo decidno odrediti, već samo nagađati šta se tačno nalazilo u zamotanoj kesi. Kako Mrakić obavlja deaktiviranje samo eksplozivnih naprava koje se koriste u ratnim dejstvima, on je informisao policajce na licu mjesta da demontiranje pronađenog uređaja nije u njegovoj ingerenciji.

O izgledu naprave svjedočio je i Zdravko Trklja koji je predvodio uviđajem na licu mjesta. Svjedok Trklja je bio precizan u svom iskazu, i jasno se sjeća da je iz kese virio upravo „crveni džek“ koji je nađen nakon deaktiviranja uređaja. On potvrđuje da je naprava asocijala na eksplozivno sredstvo.

U toku ovog dana sačinjen je niz fotografija prije i poslije deaktiviranja uređaja u pitanju. Uređaj prije deaktiviranja se vidi, između ostalog, na fotografijama broj 3 i 4 fotodokumentacije sačinjene od strane MUP RS, CJB Trebinje, broj 325/05 od 11.07.2005. godine, iz koje je vidljivo da se radilo o kesi omotanoj selotejp trakom, iz koje su virile žice i džekovi, dok se sadržaj iste nije najbolje vidio prije deaktiviranja. Na fotografijama 1 i 2 ove fotodokumentacije se vidi i širi izgled zemljanog puta i prilaza kući Nenada Darmanovića, a na istima je crvenim strelicama označeno mjesto gdje je dana 11.07.2005. godine pronađen sumnjivi predmet.

Na prijedlog Maksima Mrakića, Odjeljenje kriminalističke policije u Trebinju dogovorilo je sa uredom EUFOR-a u Mostaru angažovanje njihovog deminerskog tima radi deaktiviranja naprave. Stigavši na lice mjesta u popodnevnim satima istog dana, pripadnici EUFOR-a su obavili deaktiviranje naprave na licu mjesta tako što su je korištenjem vodenog topa razbili u više dijelova. Ovakav način razbijanja naprave je izbjegao njeno eventualno aktiviranje i eksploziju. Prema svjedočenju Zdravka Trklje, mada su pripadnici EUFOR-a u momentu deaktiviranja uređaja udaljili sa neposrednog lica mjesta sve prisutne, (u momentu korištenja vodenog topa neki od njih su se nalazili u obližnjoj garaži kuće Darmanovića), neposredno nakon ove radnje obavljen je detaljan uviđaj na licu mjesta. U toku uviđaja sakupljen je niz dijelova rastavljene naprave, i sačinjena fotodokumentacija i gore pomenuti Zapisnik o uviđaju. Na fotografijama 5 – 17 sačinjene fotodokumentacije jasno su vidljivi dijelovi naprave pronađeni nakon deaktiviranja, kao i širi izgled lica mjesta nakon ove radnje.

Svjedok Zdravko Trklja opisuje da se sadržaj vrećice raspršio usljed deaktiviranja, nakon čega je na različitim lokacijama u blizini kuće Darmanovića (odnosno, oko mjesta gdje je naprava bila postavljena) pronađen niz predmeta koji su bili razbacani usljed udara. Materijalni dokazi koji su izvedeni pred Sudom pod rednim brojevima 2.A.17 a), 2.A.17.b), 2.A.17.c), 2.17.d), 2.A.17.e) i 2.A.17.f) predstavljaju predmete pronađene na licu mjesta prilikom uviđaja, a radi se o: crvenom džeku (kojeg je svjedok primjetio i ranije), bijelom džeku, kartici Eroneta, 2 metalna dijela mobitela (jedan sivi u obliku pravougaonika, drugi zelene boje sa zlatnim komadićima na jednoj strani), 3 plastična komada (1 crni i 2 sivobijela) i dijelovima mobitela marke Sony Ericsson. Pretragom lica mjesta nakon deaktiviranja naprave također je pronađena i materija svijetlo smeđe boje koja je asocijala na eksploziv.

Kada je u pitanju sama lokacija naprave prije deaktiviranja, nesporno je da se ona nalazila ispred kuće Nenada Darmanovića, koju okolnost su potvrdili svjedoci Milan Darmanović, Tamara Darmanović, Obrad Vladušić, Goran Lazić, Maksim Mrakić i Zdravko Trklja. Svjedok Trklja navodi da je naprava bila udaljena oko 3,10 m od kuće Nenada Darmanovića, što je detaljno opisao i u Zapisniku o uviđaju. Lokacija naprave je također obilježena na skici sačinjenoj na licu mjesta od strane MUP-a RS CJB Trebinje, broj 325/05 od 11.07.2005. godine. Kada su u pitanju službena zabilješka i zapisnik koji su sačinjeni od strane djelatnika CJB Trebinje na dan ovog događaja, Obrad Vladušić u svom svjedočenju pojašnjava da je njegova službena zabilješka sačinjena odmah nakon završenog uviđaja (u 17.00 sati).

Razmatrajući relevantna svjedočenja kao i izvedene dokaze, nesporno je da je naprava postavljena na kritično mjesto u noći 10. na 11. juli 2005. godine. Ovo, prije svega, proizilazi iz svjedočenja Milana Darmanovića i Tamare Darmanović. Milan Darmanović tvrdi da je zadnji put na licu mjesta bio oko 21h 10. jula, te da je tek 11. jula oko 07,00h, odnosno 07,30h ponovo izašao na to mjesto, kada je i primjetio sumnjivi predmet. Ovo je konstatovano u Zapisniku o prijemu usmene krivične prijave od 11.07.2005. godine, kao i u službenoj zabilješci broj 14-01/2-211-1305/05 od 11. jula 2005. godine. U oba ova dokumenta kao vrijeme postavljanja eksplozivne naprave naveden je period od 21h 10. jula do 09 h 11. jula (pronalazak „sumnjivog predmeta“ je prijavljen oko 09,00h).

Prilikom detaljne pretrage lica mjesta nije pronađena baterija za mobitel, za što Sud cijeni da je posljedica načina na koji je naprava deaktivirana (vodenim topom sa velike udaljenosti). Ovakav zaključak je konzistentan i sa svjedočenjem Zdravka Trklje koji je rukovodio uviđajem na licu mjesta.

Predmete koji su pronađeni prilikom uviđaja CJB Trebinje je dana 08.08.2005. godine uputio Kriminalističko tehničkom centru (KTC) Banja Luka sa zahtjevom za njihovo vještačenje. KTC je obavio zasebne analize gore pomenutih tragova naprave (Srđan Oljača, načelnik Odjeljenja za kontradiverzionu zaštitu) i 490 grama nepoznate materije (Branka Milić, diplomirani inženjer tehnike, Odjeljenje za kriminalističko tehnička vještačenja), te je za svaku analizu sačinjen nalaz i mišljenje (nalaz i mišljenje broj 02/7-2-233-48/05 od dana 19.08.2005. godine; nalaz i mišljenje broj 02/7-2-233-48/2005 od dana 17.08.2005. godine). Srđan Oljača i Branka Milić su saslušani u svojstvu vještaka u toku glavnog pretresa.

Vještak Milić je obavila vještačenje dostavljene nepoznate svijetlo smeđe materije u smislu utvrđivanja da li ista predstavlja neku vrstu eksploziva, te iznijela u svom nalazu mišljenje da je u uzorku dostavljenog materijala (koristeći metode hromatografije i spektroskopije) utvrđeno prisustvo eksploziva na bazi pentrita. Tokom glavnog pretresa održanog dana 05.02.2007. godine vještak je obrazložila ovakav nalaz i mišljenje. Objasnila je da se radi o plastičnom eksplozivu na bazi Pentrita, koji se može vrlo lako oblikovati te od njega lako formirati željena naprava. Vještak je bila izričita da se u ovom slučaju radi o čistom eksplozivu pod nazivom PEP 500.

Vještak Srđan Oljača je izvršio vještačenje tragova naprave. Tokom glavnog pretresa, on je obrazložio sačinjeni nalaz i mišljenje da pregledani predmeti predstavljaju dijelove improviziranog diverzantnog sredstva gdje je mobilni telefon služio kao improvizirani tempirni električni upaljač. Vještak je detaljno i jasno opisao da je aktiviranje ovakvog sredstva moguće aktiviranjem alarma na telefonu ili pozivanjem broja telefona, ako je telefon imao karticu. U tom slučaju, zvonjenjem telefona pozivom ili alarmom aktivira se detonatorska kapsula. Vještak je također saglasan sa iznesenim mišljenjem vještaka Milić, u smislu da se ovdje radilo o plastičnom eksplozivu PEP 500. Također, vještak Oljača je izričit da se bez baterije ne bi mogao aktivirati upaljač

naprave, a bateriju u ovom slučaju nije imao priliku vidjeti (kao što je ranije navedeno, ista nije pronađena). Sa druge strane, nije neophodno za aktiviranje da telefon ima karticu. Ako se, ipak, u telefonu nalazila kartica, pozivom iz bilo kojeg mjesta bi došlo do aktiviranja naprave. Analizom dostavljene elektrodetonatorske kapsule vještak je ustanovio da je ista bila ispravna, odnosno mogla se aktivirati. Međutim, da bi naprava bila operativna, neophodno je bilo da su spojeni džekovi (crveni i bijeli) na koji način bi bio spojen strujni krug, te bi pozivom na telefon došlo do eksplozije.

Sim karticu koja je pronađena na licu mjesta Tužilaštvo BiH je dana 29.05.2006. godine uputilo na pregled Federalnom Ministarstvu unutrašnjih poslova, Centar za forenziku i podršku Sarajevo, koji je izvršio mlađi inspektor Samir Babić. Inspektor Babić je na ove okolnosti saslušan kao vještak na glavnom pretresu gdje je potvrdio zaključak iz svog izvještaja u kojem navodi da kartica nije sadržavala nikakve podatke u svojoj memoriji. Prema njegovom mišljenju, ovo može biti rezultat dva razloga: da kartica nije bila u upotrebi ili da je izvršeno njeno formatiranje, na koji način su iz nje izbrisani svi podaci.

U prilog prvoj tezi (da kartica nije bila u upotrebi) je i pisani izvještaj sačinjen od Eronet-a, broj: A-850 od 02.08.2005. godine, u kojem je vidljivo da sa predmetne SIM kartice (GSM broj 063/845-908, PIN1 – 6984; PUK1 - 06010135) nije bilo nikakvih odlaznih poziva.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iznesenim mišljenjima ovih vještaka, ocijenivši da su isti objektivni i tačni, a njihovi nalazi i mišljenja nijednim drugim dokazom nisu dovedeni u sumnju. Ova mišljenja vještaka su u saglasnosti sa iskazima saslušanih svjedoka, kao i predočenim materijalnim dokazima. Uzimajući u obzir specifičnost i okolnosti pronalaza naprave, materijalne dokaze koji ukazuju na njen sastav, te konzistentnost mišljenja vještaka i svjedočenja vezanih za pronalazak, izgled i deaktiviranje naprave, Sud zaključuje da je nesporno da je pronađena naprava predstavljala eksplozivno sredstvo. Ovo sredstvo sastavljeno je na način koji je omogućavao njegovo aktiviranje putem alarma ili telefonskog poziva na telefon koji je imao ulogu improviziranog tempirnog električnog upaljača.

Tvrdnja Tužilaštva u tački 1. optužnice je da su optuženi pokušali ubistvo Nenada Darmanovića iz razloga što je on bio potencijalni svjedok protiv Željka Tasovca u predmetu KPV-10/05 Suda BiH i kao takav meta napada u cilju sprječavanja dokazivanja. Mada postojanje motiva nije neophodan element krivičnog djela ubistva. Sud ne nalazi dokazanom tvrdnju Tužilaštva po pitanju Tasovčevog navodnog motiva u ovom slučaju. Ocjenom izvedenih materijalnih dokaza, posebno optužnice Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 06.05.2004. godine, vidljivo je da Nenad Darmanović nije ni bio predložen kao svjedok u predmetu protiv Tasovca. Ni ostali dokazi prezentirani Sudu ne upućuju na drugačiji zaključak, odnosno zaključak da je Darmanović predložen kao svjedok protiv Tasovca. Jedini dokazi koje je Tužilaštvo izvelo u vezi označavanja Nenada Darmanovića svjedokom su rješenja o pritvoru, optužnica, kao i zahtjevi za produženje pritvora u predmetu koji se ranije vodio protiv Tasovca na Sudu BiH.

Sud cijeni nespornim da iz spisa Suda KPV-10/05 proističe da je prilikom određivanja pritvora prema grupi osumnjičenih kojoj su pripadali Tasovac i Darmanović u novembru 2004. godine Nenad Darmanović uhapšen zajedno sa drugim licima, među kojima je bio i prvooptuženi Željko Tasovac. Rješenjem Suda broj KPP-338/04 od 12.11.2004. godine po prijedlogu Tužilaštva BiH, ovaj Sud je odredio pritvor od mjesec dana prema osumnjičenim Željku Tasovcu, Nenadu Darmanoviću, Vasi Glibi, Dragomiru Bodirogi i Zoranu Vukanoviću. Darmanović i Vukanović su nakon mjesec

dana pušteni iz pritvora (jer je Sud odbio prijedlog tužioca da se prema njima produži pritvor), dok su ostala lica koja su sa njima uhapšena ostali u pritvoru. Ovo nesumnjivo proizilazi iz rješenja Suda broj KV-04/04/P od 10.12.2004. godine pomenutog predmeta Suda BiH. Također, ime Nenada Darmanovića se ni u pomenutoj optužnici Tužilaštva u navedenom predmetu ne pojavljuje u svojstvu svjedoka.

Pored već pomenute optužnice, odbrana Željka Tasovca je Sudu iznijela materijalnu dokumentaciju, i to Sporazum o priznanju krivnje broj KT-349/04 od 21.10.2005. godine, Presudu Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, Dopis Tužilaštva BiH broj KT-349/04 od 17.05.2005. godine (u čijem prilogu je izjava Nenada Darmanovića u svojstvu osumnjičenog, data u Tužilaštvu BiH dana 11. i 12. novembra 2004. godine u toku istrage u predmetu koji se vodio protiv Željka Tasovca).

Iz svih ovih dokaza vidljivo je da se Nenad Darmanović ne spominje kao svjedok u predmetu Suda KPV-10/05, a što bi po navodima optužnice predstavljalo motiv za napad na istog od strane Željka Tasovca. Bitno je napomenuti da u Zapisniku o ispitivanju Nenada Darmanovića u svojstvu osumnjičenog od 11. i 12. novembra 2004. godine (koji je odbrana prvooptuženog uvela u dokaze) ne postoji ni indicija da je Darmanović teretio prvooptuženog.

Svjedoci Nenad Darmanović, Miodrag Mujičić, Vasilije Novčić, Danilo Pavlović, Luka Miljković, Miljan Glogovac, kao i djelatnici SIPA-e koji su imali operativna saznanja (Zoran Mandić, Vahidin Šahinpašić, Damir Fazlagić i Samira Tanović) svjedočili su o „neočekivanom“ puštanju Darmanovića iz pritvora.

U službenoj zabilješci SIPA-e Regionalni ured Mostar, broj 14-12/1-5-87/05 od 21.09.2005. godine konstatovano je da je SIPA dana 20.09.2005. godine dobila informaciju iz Obavještajno sigurnosne agencije (OSA) da je Nenad Darmanović izrazio želju da razgovara sa istražiteljima SIPA-e Regionalni ured Mostar, iz razloga što se boji za svoju ličnu sigurnost. Tom prilikom SIPA-i je proslijeđena informacija od strane OSA-e da je Darmanović zaštićeni svjedok pred Tužilaštvom BiH. Također, SIPA je imala operativna saznanja da je eksplozivnu napravu ispred kuće Nenada Darmanovića naručio Željko Tasovac, koji je preko Nikole Šarabe angažovao Aleksandra Novčića za izvršenje ovog krivičnog djela i to je konstatovano u Dopisu SIPA-e Regionalni ured Mostar, broj 14-12/1-1-1595/05 od 14.11.2005. godine.

Svjedok Zoran Mandić ističe da su iz operativnih izvora imali saznanja da je motiv postavljanja naprave kod kuće Darmanovića uticaj na svjedoka koji je trebao svjedočiti u postupku protiv Tasovca. Ovi navodi Mandića su konstatovani u Izvještaju SIPA-e broj 14-02/2-224/05 od 08.11.2005. godine, u kojem se, između ostalog, spominju imena Darmanovića i Dabovića. Za ova lica se navodi da su isti odbili dalju saradnju sa SIPA-om iz razloga lične sigurnosti, a kao razlog su naveli presudu Suda BiH u predmetu Željko Tasovac.

Svjedok Zdravko Trklja kazuje da mu je Nenad Darmanović prilikom davanja izjave (nakon izvršenog uviđaja) rekao da smatra niko nema razloga da bi to učinio, ali mu je bilo poznato da po gradu kruži priča da je on izašao ranije jer je postigao nagodbu sa tužiocem i teretio Tasovca. Darmanović mu je također odgovorio da su odnosi u zatvoru sa Tasovcem bili korektni, da on nije postigao nikakvu nagodbu sa tužiocem i da Tasovac nema razloga da to postavi. Također, Damir Fazlagić (ranije pominjani djelatnik SIPA-e) svjedoči da su u SIPA-i imali saznanja da je motiv postavljanja naprave bila činjenica da je Darmanović jedini koji je pušten iz pritvora.

Svjedok Šćepan Dabović opisuje događaje iz vremena prije i poslije postavljanja eksplozivne naprave, te kaže da je u to vrijeme vodio razgovor sa Darmanovićem koji

mu je rekao da je imao telefonske prijetnje u kojima mu je rečeno da je ta naprava samo opomena, a da sljedeći put leti u zrak. Pri tome, Darmanović mu je navodno rekao da su mu u prijetnji rekli da mu to organizuje Tasovac jer je Sudu pričao o njegovim djelima.

Međutim, ovakve priče i operativna saznanja ni u kom slučaju ne predstavljaju neposredna saznanja o navedenim činjenicama. Zaključak je Suda da su to samo priče koje su se pričale po gradu, govorkanja bez ikakvog objektivnog opredmećenja. Također, operativna saznanja koja su imali djelatnici SIPA-e koji su saslušani u svojstvu svjedoka u odnosu na tačku 1. optužnice zasnivala su se uglavnom na pričama sredine i okoline optuženih, bez da su sadržavala neke bitne činjenice.

Sam Nenad Darmanović, kao i njegova supruga Tamara Darmanović, su tokom glavnog pretresa bili izričiti da nisu imali nikakvih telefonskih poziva u vidu prijetnji, niti im je priječeno na neki drugi način. Također, Nenad Darmanović nijednom prilikom ne spominje da je postojala namjera da se on sasluša kao svjedok, a također tvrdi da nije ni u toku istrage u krivičnom predmetu KPV-10/05 na bilo koji način saradivao sa Tužilaštvom. Darmanović ističe da sa Tasovcem nije imao nikakvu svađu, niti sukob.

Iako je Sud pažljivo analizirao dokaze koji se vežu za eventualno postojanje motiva kod Tasovca da organizuje ubistvo Darmanovića, takav motiv, čak i da je postojao, ne bi doveo do drugačijeg zaključka po pitanju optužbi iz tačke 1. optužnice. Ovo je slučaj iz jednostavnog razloga što Sud nije našao neophodnu vezu između pronađene eksplozivne naprave i optuženih. Kako nije dokazan pokušaj ubistva na način kako to stoji u optužnici, Sud cijeni da Tužilaštvo nije dokazalo postojanje krivičnog djela ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, kao ni stvaranje organizovane grupe u cilju izvršenja tog djela.

I u pogledu optuženih Ateljevića i Radića izvedeni dokazi ne upućuju na zaključak da su ova dvojica optuženih poduzeli ijednu od radnji izvršenja krivičnog djela koje im se stavlja na teret.

Iz svjedočenja mnogih lica, prije svega Mujičića i Novčića, ne može se sa sigurnošću utvrditi postojanje bilo kakve veze između ovih lica i eksplozivne naprave koja je pronađena ispred kuće Darmanovića. Također, niti jedan dokaz koji je izveden tokom pretresa nije dokazao da su se oni kritičnog datuma nalazili u blizini te kuće.

Vezano za Ateljevića i Radića, sam Zoran Mandić tokom svjedočenja na glavnom pretresu dana 20.03.2007. godine na pitanje odbrane da li su u SIPA-i imali ikakav materijalni dokaz koji je povezivao Radića, Šarabu i Ateljevića sa eksplozivnom napravom ispred kuće Darmanovića, odgovara da nije postojao nijedan materijalni dokaz u pogledu na ove okolnosti.

Tužilaštvo je, između ostalog, zastupalo tezu da je eksplozivnu napravu koja je nađena ispred kuće Darmanovića napravio Aleksandar Novčić "Noka".

U vezi sa tim, svjedoci Miodrag Mujičić i Vasilije Novčić su svjedočili da je Aleksandar Novčić zvani Noka pravio bombe kao što je ona koja je nađena ispred kuće Darmanovića. Aleksandar Novčić je bio nedostupan Sudu u toku ovog krivičnog postupka. Miodrag Mujičić nema kontakta sa njim, iako je zbog njihovog bliskog odnosa Novčić uvijek održavao kontakt sa Mujičićem, pa čak i kada nije bio kod kuće. Novčićevi majka i brat već duži period nemaju kontakt sa njim.

Svjedok Miodrag Mujičić govori o činjenici da se Noka bavio pravljenjem eksplozivnih sredstava, «bombi na poziv» (kako to naziva svjedok), odnosno da mu je to bio hobi.

On tvrdi da mu je Noka, koji je sa njim bio veoma blizak, ranije rekao da je od mobilnih telefona počeo praviti bombe. U saglasnosti sa ovom izjavom je i svjedočenje Nokinog brata, Vasilija Novčića, koji priča kako se Noka uglavnom bavio pravljenjem eksplozivnih naprava koje se aktiviraju pozivom na telefon. Za sačinjavanje ove vrste bombi ovom svjedoku je poznato da su bili potrebni samo telefon i plastični eksploziv. On opisuje naprave koje je pravio Noka, koje su izgledale tako da su iz telefona virile žice, dok je džek koji je virio iz telefona kasnije povezivan sa drugim džekom na koji je bila spojena kapisla i eksploziv.

Vasilije Novčić je Sudu opisao da je Noka uvijek držao odvojeno telefon i plastični eksploziv koje je koristio za pravljenje bombi. Svjedok dodaje da je Noka i popravljao mobilne telefone, ali da ih je i prepravljao kako bi ih koristio za sastavljanje eksplozivnih naprava.

Iz iskaza koji je Miodrag Mujičić dao na glavnom pretresu dana 12.02.2007. godine se ni u kom slučaju ne može zaključiti da je on pouzdano znao bilo šta o postavljanju eksploziva ispred kuće Darmanovića. On sam tvrdi da je sve što je znao znao iz priča, te da je "čitav grad bruja o tome". Ovo svjedočenje Mujičića je jedini dokaz koji je tužilac ponudio Sudu kojim se Radić i Ateljević pokušavaju dovesti u direktnu vezu sa postavljanjem eksplozivne naprave ispred kuće Darmanovića. On tvrdi da mu je Noka rekao da je upravo on sastavio napravu koja je bila postavljena ispred kuće Darmanovića. Dalje, Mujičić svjedoči da mu je Noka rekao da je prodao bombu Ateljeviću te se sjeća da mu je, nakon što je naprava pronađena, Noka rekao „vidi budala, nisu znali aktivirati“.

Postoji mogućnost da je Noka tvorac naprave, koja proizilazi dijelom iz sličnosti pronađene naprave sa onim koje opisuje njegov brat. Međutim, bez direktnih dokaza ili svjedočenja zasnovanih na neposrednim saznanjima o krivičnom djelu, dokazi o ovakvim sličnostima i okolnostima koje se podudaraju ne mogu u krivičnom postupku biti osnov za donošenje zaključaka o bitnim činjenicama koje mogu inkriminirati optužene.

Ni predloženom izvještaju SIPA-e, Regionalni ured Mostar, broj 17-12/1-5-POD/06 od 03.05.2006. godine u kojem Zoran Mandić (tada V.D. načelnika) navodi da je dana 28.04.2006. godine uspostavio kontakt sa Miodragom Mujičićem i Vasilijem Novčićem u vezi pronađene neeksplozivne naprave u dvorištu ispred kuće Nenada Darmanovića Sud ne može dati visok stepen važnosti iz razloga što isti predstavlja samo pismeni zapis posrednih saznanja Zorana Mandića. Ni ostali materijalni dokazi izvedeni u odnosu na ovu okolnost, a posebno Informacija SIPA broj 14-12/1-1595-05 od 14.11.2005. godine i Dopis RS MUP CJB Trebinje, broj 14-02/4-5275/05 od 11.11.2005. godine ne dokazuju van razumne sumnje da je Noka sačinio napravu koja je postavljena ispred kuće Nenada Darmanovića.

Sud također nalazi neuvjerljivim iskaze svjedoka Luke Miljkovića i Danila Pavlovića u vezi sa ovim navodima optužnice cijeneći da ovi iskazi u stvari predstavljaju samo posredno prenošenje informacija koje su dobili od Miodraga Mujičića i Vasilija Novčića.

Pažljivo analizirajući sve iskaze svjedoka i materijalne dokaze koji su prezentirani po ovom pitanju, Sud ne može zaključiti izvan razumne sumnje da Aleksandar Novčić jeste tvorac eksplozivne naprave u ovom slučaju. Čak i ako je suprotno bilo slučaj, Sud ne nalazi za dokazano da su Ateljević i Radić postavili ovu napravu. Treba imati u vidu da se navodna veza između ove dvojice optuženih i eksplozivne naprave zasniva u potpunosti na svjedočenju Mujičića i Vasilija Novčića, koji o ovoj navodnoj činjenici nemaju nikakva direktna saznanja. Primjenjujući načelo *in dubio pro reo* Sud ne može

samo na osnovu svjedočenja koja se vežu za navodne ranije izjave treće osobe koja nije svjedočila pred Sudom (i bez ikakvog drugog dokaza koji veže ove optužene za krivično djelo) donijeti zaključak da je njihova krivica dokazana.

U ovom smislu Sud ima i određene rezerve u odnosu na svjedočenje Miodraga Mujičića, lica koje nije očevidac ili osoba koja ima direktna saznanja o djelima koja se optuženima stavljaju na teret. Sud cijeni da se radi o osobi koja je izrevoltirana činjenicom da je njegov nećak (Noka) nestao, i koja za taj nestanak krivi optužene u ovom krivičnom predmetu. On je rekao da je došao da svjedoči „protiv ubica“ svog sestrića. Sud ne može ignorisati mogućnost da Mujičić, svjesno ili nesvjesno, svjedoči pod uticajem svojih emocija ili ubjeđenja usmjerenih prema optuženim koje smatra odgovornim za nestanak Noka. Njegov animozitet prema optuženim je bio očit u toku njegovog svjedočenja.

Svjedok Vasilije Novčić izjavljuje da mu je Noka rekao da su Ateljević i Radić postavili napravu ispred kuće Darmanovića, ali mu nikad nije eksplicitno rekao da je on napravio eksplozivnu napravu koja se povezuje sa Nenadom Darmanovićem. Sam svjedok ističe da on samo misli da je Noka izradio „tu napravu“.

Sud nalazi da ova dva svjedoka nemaju nikakvih neposrednih saznanja o tome ko je i kada postavio eksplozivnu napravu ispred kuće Darmanovića. Imajući u vidu nedostatak drugih dokaza koji mogu potvrditi ova svjedočenja, te cijeneći određene nekonzistentnosti u njima (uz gore navedenu napomenu vezano za Mujičića), Sud ne nalazi dokazanim da su optuženi Radić i Ateljević po nalogu prvooptuženog Tasovca postavili eksplozivnu napravu koja je nađena pred kućom Darmanovića.

Krivično djelo ometanja rada pravosuđa koje se također stavlja na teret optuženima podrazumijeva da radnje izvršenja (fizička sila, prijetnja, zastrašivanje, obećavanje, nuđenje ili davanje nedopuštene koristi) moraju biti poduzete u tačno određenoj namjeri, sa tačno određenim ciljem i to sa ciljem navođenja na davanje lažnog iskaza, sprječavanje davanja iskaza ili sprječavanje izvođenja dokaza. Radnju izvršenja u ovom konkretnom slučaju bi predstavljao pokušaj ubistva Nenada Darmanovića u cilju sprječavanja njegovog svjedočenja.

Kako je već naprijed opisano, Sud je zaključio da izvedeni dokazi nisu van svake sumnje dokazali da su optuženi Tasovac, Ateljević, Radić i Šaraba pokušali počinuti ubistvo Nenada Darmanovića. S obzirom na to, a imajući u vidu da ometanje rada pravosuđa u ovom slučaju konsumira pokušaj ubistva, Sud zaključuje da nije dokazano da je izvršeno krivično djelo ometanja rada pravosuđa.

Član 284. tačka c) ZKP BiH propisuje da će se optuženi osloboditi optužbe ukoliko nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se optužuje, što je u skladu sa načelom *in dubio pro reo*. Iz ove odredbe jasno proističe da je Sud u obavezi da donese oslobađajuću presudu ne samo u slučaju kada je sa sigurnošću utvrđeno da optuženi nije počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, nego i u slučaju kada postoji sumnja na strani Suda da je optuženi počinio predmetno djelo. Sve činjenice koje su na štetu optuženog se moraju sa sigurnošću utvrditi (dokazati), a ako se to ne desi Sud ih tretira kao da ne postoje. Sa druge, strane činjenice koje idu u korist optuženom uzima se da postoje i onda kada nisu utvrđene sa sigurnošću, odnosno kada je samo vjerovatno njihovo postojanje.

Prema tome, Sud na osnovu tačke c) člana 284. ZKP BiH donosi oslobađajuću presudu kada dokazi izvedeni na glavnom pretresu ne pružaju dovoljno osnova za zaključak da postoje sve pravnorelevantne činjenice iz opisa krivičnog djela iz kojih proizilaze zakonska obilježja krivičnog djela i kojima se utvrđuje krivična odgovornost.

U ovom konkretnom slučaju, na osnovu izvedenih dokaza, Sud je zaključio da isti nisu dokazali van razumne sumnje niti jedno od krivičnih djela navedenih u tački 1. optužnice za optužene Željka Tasovca, Miodraga Ateljevića, Dražena Radića i Nikolu Šarabu, te je u skladu sa članom 284. tačka c) donio oslobađajuću presudu za navedena lica.

Željko Tasovac oslobođen optužbi za krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS pod tačkom 2. optužnice

U odnosu na navode koji se odnose na pokušaj ubistva Gorana Sredanovića Tasovčevim nalogom da se postavi eksplozivna naprava pod poslovni objekat u Sredanovićevoj vlasništvu, Sud nalazi da činjenice dokazane u toku ovog postupka ne daju osnov za zaključak da je počinjeno krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret u ovom dijelu tačke 2. optužnice.

Optuženom se stavlja na teret da je u periodu od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine, u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, zajedno sa Nadom Tasovac, Slobodanom Popovcem, Nebojšom Vukojem i informantom 001, kao pripadnicima organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio, dogovorio da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović, čime bi počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS.

U odnosu na ove navode svjedok Danilo Pavlović tvrdi da je sa Tasovcem razgovarao o tome da treba da isprebija navedeno lice. Međutim, svjedok dalje pojašnjava da se naknadno plan promijenio, te je trebao isprebijati Šćepana Dabovića u zatvoru u Foči.

Nesporno je da je Danilo Pavlović bio u kontaktu sa optuženim Željkom Tasovcem i da su prilikom jednog od kontakata njih dvojica razgovarali o tome da Pavlović prebije Gorana Sredanovića po nalogu Tasovca. Međutim, iz izvedenih dokaza je jasno da je u daljim razgovorima između Tasovca i Pavlovića došlo do promjene plana, odnosno mete planiranog napada. U tom smislu, napad na Sredanovića nikad nije ni pokušao.

U razgovorima između Tasovca i Pavlovića povodom planiranja napada na Sredanovića, diskutovano je i o korištenju eksploziva kojim bi se Sredanovićev poslovni prostor digao u zrak. Međutim, postoje određene nekonzistentnosti između izvedenih dokaza i svjedočenja na glavnom pretresu vezano za to ko je inicirao ideju o korištenju eksploziva.

Svjedok Zoran Mandić navodi da je Pavlović djelatnicima SIPA-e prenio da je ideja da se upotrijebi eksploziv bila Tasovčeva, ali da se nisu mogli dogovoriti oko cijene istog. Naime, bilo je govora o nabavljanju eksplozivnih naprava po cijeni od oko 2.000,00 do 3.000,00 KM, ali je Tasovac na to rekao da ta sredstva može nabaviti iz Hrvatske za nižu cijenu. U vezi sa ovim dogovorom Pavlović i Tasovac su obavili telefonski razgovor dana 10.09.2005. godine i taj razgovor je snimljen diktafonom marke "Panasonic" na audio kasetu, te presnimljen na CD (Vahidin Šahinpašić, djelatnik SIPA-e, je sačinio transkript ovog snimka). Snimak je preslušan tokom glavnog pretresa dana 28.02.2007. godine i tom prilikom, zbog lošeg kvaliteta snimka, Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi ko je inicirao ideju o upotrebi eksploziva.

U vezi sa tim, svjedok Pavlović je na pretresu dana 28.02.2007. godine bio izričit da je on u razgovoru sa Tasovcem prvi spomenuo eksploziv. Također, Pavlović tvrdi da je to učinio po instrukciji Zorana Mandića da bi došao do informacije ko prodaje eksploziv

po Trebinju. Eksploziv bi, po navodima Pavlovića, nabavio Mandić. Pri tome, svjedok navodi da je eksploziv pomenut samo kao mogućnost a koju mogućnost je Željko odbio. Na pitanja tužioca zbog čega je ranije (prilikom ispitivanja u Tužilaštvu BiH 19.04.2006. godine) rekao da je Tasovac prvi spomenuo upotrebu eksploziva, svjedok je decidan kada kaže "ja sada tvrdim, a potvrdiće i iz SIPA-e da sam ja trebao pokrenuti priču oko eksploziva sa Željkom".

Danilo Pavlović je jedina osoba koja je bila u neposrednom kontaktu sa Željkom Tasovcem, a audio snimak, zbog njegovog lošeg kvaliteta, ne može biti pouzdan osnov za donošenje zaključka po ovom pitanju. Imajući u vidu ove činjenice, kao i sigurnost Pavlovića po ovom pitanju (koji se po drugim pitanjima pokazao kao vjerodostojan svjedok), Sud je odlučio da njegovom iskazu pokloni vjeru.

Kada je u pitanju sama namjera Tasovca u vezi sa Sredanovićem, Sud cijeni da izvedeni dokazi ne pružaju pouzdan osnov za zaključak da je Tasovac zaista imao namjeru da preko Pavlovića počini ubistvo Gorana Sredanovića. Očito je da u jednom momentu jeste imao namjeru i plan da organizuje fizički napad na ovo lice, ali izvedeni dokazi pokazuju da izvršenje ovog plana nikad nije započeto ili pokušano jer je došlo do promjene „mete“. Ovo potvrđuje Pavlovićevo svjedočenje, kao i svjedočenja djelatnika SIPA-e koji potvrđuju Pavlovićeve navode.

Nadalje, iz svjedočenja Pavlovića i Mandića kao i predloženih materijalnih dokaza, ne može se zaključiti da je Tasovac pristao na upotrebu eksploziva da se naudi Sredanoviću.

Imajući u vidu ove činjenice, Sud nalazi da izvedeni dokazi ne pružaju dovoljno osnova za zaključak da je Željko Tasovac rukovodio organizovanom grupom, te zajedno sa Nadom Tasovac, Slobodanom Popovcem, Nebojšom Vukojem i informantom 001 kao pripadnicima organizovane grupe kriminalaca kojom je on rukovodio, preko Danila Pavlovića dogovorio da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović, čime bi počinio krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 3. KZ BiH i krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS. Prema tome, imajući u vidu načelo *in dubio pro reo* Sud cijeni da nije van razumnih sumnje dokazano počinjenje krivičnog djela ubistva u pokušaju od strane prvooptuženog Željka Tasovca zajedno sa Nadom Tasovac, Slobodanom Popovcem i Nebojšom Vukojem kao pripadnicima organizovane grupe kojom je optuženi Tasovac rukovodio, na način kako je ranije opisano, zbog čega je Sud u skladu sa članom 284. tačka c) ZKP BiH donio odluku da se Željko Tasovac za ova krivična djela oslobodi od optužbe.

Sud oslobodio Nadu Tasovac, Slobodana Popovca i Nebojšu Vukoja za krivična djela pod tačkom 2. optužnice

Sud je, nakon uvida u sve dokaze pojedinačno i u njihovoj ukupnosti, odlučio Nadu Tasovac, Slobodana Popovca i Nebojšu Vukoju za radnje opisane u tački 2. optužnice osloboditi od optužbe.

Optuženima je stavljeno na teret da su u periodu od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine, u Istočnom Sarajevu, Trebinju i drugim mjestima u Bosni i Hercegovini, zajedno sa Željkom Tasovcem i informantom 001, zajedno kao pripadnici organizovane grupe kriminalaca kojom je rukovodio Željko Tasovac, a nakon prethodnog dogovora da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović i slome ruka i noga Šćepanu Daboviću, djelujući u skladu sa uputama Željka Tasovca obezbijedili kao finansijsku podršku ukupno 1.000,00 KM informantu 001 (Danilu Pavloviću) s ciljem

da on izvrši navedene radnje, čime bi počinili krivično djelo organizovanog kriminala iz člana 250. stav 2. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom ometanja rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, krivično djelo ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS i krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 2. KZ RS.

Sud zaključuje da je postojanje organizovane kriminalne grupe isključeno i u odnosu na tačku 2. optužnice. Naime, nesporno je da su Željko Tasovac, Nada Tasovac i Slobodan Popovac osobe koje su povezane rodbinskim vezama, tako da je sasvim normalno da su ova lica ostvarivala mnogobrojne kontakte međusobno. Također, i Nebojša Vukoje je poznavao Tasovca (između ostalog Vukoje, njegov otac i Tasovac su ranije živjeli u istoj kući), te je posjećivao optuženog Tasovca u zatvoru i pomagao Nadi Tasovac kada je to bilo potrebno.

Vežano za ovu tačku nesporno je da su Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje dali novac Danilu Pavloviću u ukupnom iznosu od 1.000,00 KM koji je Pavloviću predat u 3 dijela. Međutim, pažljivo razmatrajući materijalne dokaze i svjedočenja vezana za ove radnje, Sud ne nalazi dokazanim izvan razumne sumnje da je kod ovih lica postojala svijest o svrsi novca koji su dali, te samim tim nije dokazano ni da su ova lica počinila navedene radnje koje im se stavljaју na teret.

Nesporno je iz svjedočenja Danila Pavlovića, optužene Nade Tasovac, Vahidina Šahinpašića, Samire Tanović i Damira Fazlagića da je Pavlović dobio novčani iznos od ukupno 1.000,00 KM, kao i da je taj novac dobio u 3 (tri) dijela. Ovakve tvrdnje svjedoka su potvrđene i u predočenim originalima već pomenutih uplatnica koje su potpisane od Nade Tasovac i Slobodana Popovca. Također, tvrdnje o isplata novca Danilu Pavloviću su konstatovane i u Službenoj zabilješci SIPA-e broj 14-02/2-15/05 od 13.09.2005. godine.

Vežano za Slobodana Popovca, svjedok Zoran Mandić dodatno ističe da je od zaposlenika SIPA-e čuo da je Slobodan Popovac iskren i pošten čovjek. Također, i sam Mandić navodi da nijednom nije stekao utisak da je Popovac znao zašto predaje novac i kome, a u tom smjeru Mandić nije imao ni službene podatke. I svjedok Branko Radić (zaposlen u SIPA-i, Regionalni ured Mostar) je tokom glavnog pretresa dana 03.04.2007. godine, naveo da kroz operativne provjere za Popovca nije došao do saznanja da se radi o kriminalnoj osobi. Navode o karakteru Popovca kao osobe koja nije sklona niti povezana sa vršenjem kriminalnih radnji potvrdila je i njegova supruga Simona Popovac.

Svjedok odbrane šestooptuženog Slobodana Popovca, Mile Grgurević (radnik u Pošte RS) potvrđuje da poznaje Slobodana Popovca, kao i da mu je popunjavao određene obrasce za slanje novca. Pri tome, svjedok tvrdi da prilikom popunjavanja tih obrazaca ne provjerava identitet osobe koje šalje novac.

U pogledu optuženog Nebojše Vukoja „Nešo“ nesporno je da se on sastao sa Danilom Pavlovićem dana 02.10.2005. godine na auto pijaci na Stupu i tom prilikom predao Pavloviću kovertu sa novcem u iznosu od 300,00 KM. Ovaj zaključak proističe iz svjedočenja Danila Pavlovića, Zorana Mandića, Damira Fazlagića i Samire Tanović, kao i iz iskaza optuženog Vukoja koji je dao u svojstvu osumnjičenog u toku istrage dana 28.06.2006. godine. U tom smislu su predočene: Službena zabilješka SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-5-97/05 od 30.09.2005. godine, Službena zabilješka SIPA-e Regionalni ured Mostar broj 14-12/1-6-104/05 od 03.10.2005. godine, Dopis SIPA-e broj 17-02/7-04-1-PT-224/05 od 25.09.2006. godine, transkript razgovora između optuženog Vukoja i Pavlovića, audio kasetna na koju je snimljen ovaj

razgovor i CD snimak. Ovaj razgovor je od strane Suda i strana u postupku preslušan na pretresu održanom dana 28.02.2007. godine.

U vezi tvrdnje svjedoka Mandića da je novac Danilu Nebojša predao na Kuli (u Istočnom Sarajevu), a koja je u suprotnosti sa iskazom svjedoka Pavlovića (Pavlović je rekao da je novac predat na Stupu), Sud nalazi vjerodostojnim svjedočenje Danila Pavlovića. Razlog za ovakvu odluku Suda leži u činjenici da je Pavlović bio neposredni učesnik u ovoj akciji, dok je Zoran Mandić saznanja o navedenoj okolnosti dobio putem operativnog rada, kroz posredna saznanja.

Za postojanje krivičnog djela ometanja rada pravosuđa koje se, između ostalog, stavlja na teret optuženima u tački 2. optužnice, potrebno je da je poduzeta bilo koja radnja izvršenja propisana u članu 241. stav 1. KZ BiH u cilju sprječavanja dokazivanja u krivičnom postupku.

Sud cijeni da tokom dokaznog postupka nije dokazano da su optuženi Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje imali namjeru da na bilo koji način sudjeluju u izvršenju krivičnog djela ometanja rada pravosuđa, te u tom smislu cijeni da nisu poduzeli nijednu od radnji izvršenja krivičnog djela. Jedan od osnovnih elemenata je svijest izvršioca u cilju počinjenja navedenog krivičnog djela, a u ovom konkretnom slučaju bi to bila svijest o svrsi novca koji su ova lica dali Danilu Pavloviću. Prema tome, na strani izvršioca potrebno je postojanje subjektivne komponente svijesti o želji izvršenja krivičnog djela.

Dakle, Sud nije mogao van svake sumnje zaključiti da je postojala svijest o svrsi novca na strani optuženih, pa nije bilo moguće u konkretnom slučaju ni utvrditi učešće ovih lica u planiranju napada na Šćepana Dabovića.

Iz ranije navedenih razloga propisanih u članu 284. tačka c) ZKP BiH, Sud je donio oslobađajuću presudu u odnosu na optužene Nadu Tasovac, Slobodana Popovca i Nebojšu Vukoja u odnosu na inkriminacije pod tačkom 2. optužnice.

Sud oslobodio Nebojšu Vukoja za krivično djelo pod tačkom 3. optužnice

Tačka 3. optužnice se odnosi na optuženog Nebojšu Vukoja i sadrži inkriminacije za krivično djelo Nedožvoljene proizvodnje i prometa oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS. Međutim, za postojanje navedenog krivičnog djela je neophodno postojanje zakonskog propisa kojim je određeno šta se smatra vatrenim oružjem (npr. Zakon i oružju i municiji RS), čije držanje građanima nije uopće dozvoljeno (ili je ograničeno). Prema tome, postojanje ovog krivičnog djela ovisi o postojanju blanketne (upotpunjujuće) norme.

Odredbe člana 399. stav 1. Krivičnog zakon Republike Srpske određuju „ *Ko neovlašćeno izradi, prepravi, drži, proda, nabavi, vrši razmjenu, unese u zemlju ili iz nje iznese, vatreno, hemijsko, biološko ili nuklearno oružje, municiju ili eksplozivne materije, ili kakvo drugo borbeno sredstvo čije izrađivanje, nabavljanje, prodaja, nošenje ili držanje uopće nije dozvoljeno ili je ograničeno, kazniće se zatvorom od šest mjeseci do 5 godina*“.

Iz citirane odredbe jasno proističe da je za postojanje ovog krivičnog djela neophodno postojanje blanketne (upotpunjujuće) norme. U ovom slučaju, to bi bio zakonski propis kojim se građanima zabranjuje držanje vatrene oružja.

Imajući u vidu izvedene dokaze u odnosu na tačku 3. optužnice, Sud nalazi nespornim da je automatska puška „M 70-AB“, broj A-11878 nađena u stanu u kojem živi optuženi Nebojša Vukoje, u ul. Solunska 19, Trebinje.

Shodno činjenici da u optužnici, odnosno njenom činjeničnom supstratu, nije naznačena blanketna norma kojom se zabranjuje držanje oružja za građane, Sud nalazi da u odnosu na krivično djelo Nedoizvoljene proizvodnje i prometa oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS nedostaje bitno obilježje krivičnog djela. Prema tome, Sud se nije ni upuštao u ocjenu izvedenih dokaza, jer nema preduslov za to. Sud nalazi da se iz optužnice, odnosno tačke 3. iste, ne može zaključiti o kojoj blanketnoj normi krivičnog djela se ovdje radi.

Shodno navedenom, Sud je optuženog Nebojšu Vukoja oslobodio optužbe iz razloga predviđenih u tački a) člana 284. ZKP BiH.

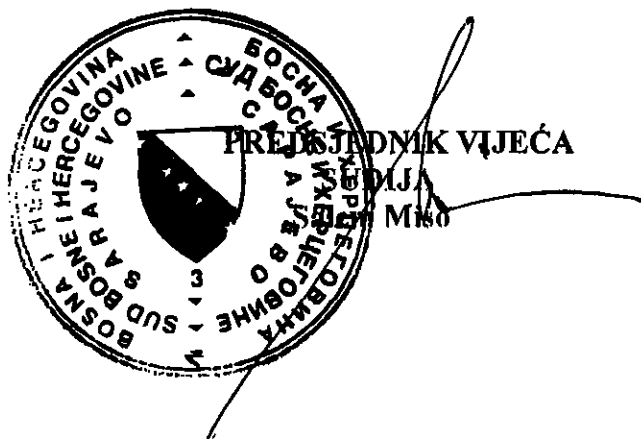
Na osnovu člana 399. stav 6. KZ RS od optuženog Nebojše Vukoje se oduzima automatsko oružje AP „M 70 AB“, broj A-11878, obzirom da se ovakvo oružje obligatorno oduzima.

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH optuženi Željko Tasovac se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka čiju će visinu Sud odrediti posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Željko Tasovac u oslobadajućem dijelu presude, Miodrag Ateljević, Dražen Radić, Nada Tasovac, Nikola Šaraba, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje, oslobadaju se obaveze da naknade troškove krivičnog postupka. Ovi troškovi padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

Zapisničar:

Lejla Konjić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba vijeću Apelacionog odjeljenja Suda u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpavka presude.

